

Ellen G. White Estate

# STEPS TO CHRIST



ELLEN G. WHITE



# Pasos a Cristo

Capítulo 1—O amor de Deus polo home.....	3
Capítulo 2—A necesidade de Cristo do pecador.....	24
Capítulo 3—O arrepentimento.....	40
Capítulo 4 - Confesión.....	83
Capítulo 5—Consagración.....	98
Capítulo 6—Fe e aceptación.....	114
Capítulo 7—A proba do discipulado.....	133
Capítulo 8—Crecer en Cristo.....	159
Capítulo 9—O traballo e a vida.....	185
Capítulo 10—Un coñecemento de Deus.....	206
Capítulo 11—O privilexio da oración.....	228
Capítulo 12—Que facer coa dúbida.....	265
Capítulo 13—Alegrámonos no Señor.....	292

<https://m.egwwritings.org>

## Capítulo 1—O amor de Deus polo home

A natureza e a revelación testemuñan o amor de Deus. O noso Pai nos ceos é a fonte da vida, da sabedoría e da alegría. Mira as cousas maravillosas e fermosas da natureza. Pense na súa maravillosa adaptación ás necesidades e á felicidade, non só do home, senón de todos os seres vivos. O sol e a choiva, que alegran e refrescan a terra, os outeiros, os mares e as chairas, todos nos falan do amor do Creador. É Deus quen satisface as necesidades diarias de todas as súas

criaturas. Nas fermosas palabras do salmista—

“Os ollos de todos agardan en Ti;  
E dáslles a súa carne no seu tempo.  
Ti abres a túa man,  
E satisface o desexo de todo ser  
vivo”. Salmos 145:15, 16.

Deus fixo o home perfectamente  
santo e feliz; e a terra fermosa, tal e  
como saíu da man do Creador, non  
levaba ningún tizón de decadencia  
nin sombra da maldición. É a  
transgresión da lei de Deus, a lei do  
amor, a que trouxo aí e a morte.  
Porén, mesmo no sufrimento que

resulta do pecado, revélase o amor de Deus. Está escrito que Deus maldixo o chan polo home. Xénese 3:17. A espiña e o cardo -as dificultades e probas que fan da súa vida unha de traballo e coidado- foron designados para o seu ben como parte da formación necesaria no plan de Deus para a súa elevación da ruína e degradación que o pecado provocou. O mundo, aínda que caído, non é todo tristeza e miseria. Na propia natureza hai mensaxes de esperanza e consolo. Hai flores sobre os cardos, e as espiñas están cubertas de rosas.

"Deus é amor" está escrito en cada brote que se abre, en cada aguja de herba que brota. Os fermosos paxaros que cantan o aire cos seus cantos felices, as flores delicadamente tintadas na súa perfección perfumando o aire, as árbores altas do bosque coa súa rica follaxe de verde vivo, todo testemuña o tenro e paternal coidado do noso Deus e de O seu desexo de facer felices aos seus fillos.

A palabra de Deus revela o seu carácter. El mesmo declarou o seu amor e piedade infinitos. Cando

Moisés orou: "Mostrame a túa gloria", o Señor respondeulle: "Farei pasar diante de ti toda a miña bondade". Éxodo 33:18, 19. Esta é a súa gloria. O Señor pasou diante de Moisés e proclamou: "O Señor, o Señor Deus, misericordioso e misericordioso, tolerante e abundante en bondade e verdade, garda misericordia por milleiros, perdoo a iniquidade, a transgresión e o pecado". Éxodo 34:6, 7. É "lento para a ira e de gran bondade", "porque se deleita na misericordia". Jonás 4:2; Miqueas 7:18.



Deus uniu a el os nosos corazóns con sinais sen numerar no ceo e na terra. A través das cousas da natureza e dos lazos terreaís máis profundos e tenros que os corazóns humanos poden coñecer, procurou revelarse a nós. Con todo, estes, pero imperfectamente representan o seu amor. Aínda que todas estas evidencias foron dadas, o inimigo do ben cegou a mente dos homes, de xeito que miraban a Deus con medo; pensaban nel como severo e implacable. Satanás levou aos homes a concibir a Deus como un ser cuxo atributo principal é a xustiza severa, un xuíz severo, un

acredor duro e esixente. Imaxinou ao Creador como un ser que está mirando con ollo celoso para discernir os erros e os erros dos homes, a fin de que poida facer xuízos sobre eles. Foi para eliminar esta escura sombra, revelando ao mundo o amor infinito de Deus, que Xesús chegou a vivir entre os homes.

O Fillo de Deus veu do ceo para manifestar ao Pai. “Ningún home viu a Deus en ningún momento; o Fillo unigénito, que está no seo do Pai, declarouno”. Xoán 1:18.

"Ninguén coñece ao Pai, agás o

Fillo, e a quen o Fillo quere revelarlló". Mateo 11:27. Cando un dos discípulos lle pediu: "Mostranos o Pai", respondeulle Xesús: "Levo tanto tempo contigo e aínda non me coñeces, Felipe? O que me viu, viu ao Pai; e ti, pois, como dis: móstranos o Pai? Xoán 14:8, 9.

Ao describir a súa misión terreal, Xesús dixo: O Señor "unxiúme para predicar o evanxeo aos pobres; Envioume para curar os quebrantados de corazón, para predicarlles a liberación aos cativos e a vista aos cegos, para deixar en liberdade aos machucados". Lucas

4:18. Esta foi a súa obra. El foi facendo o ben e curando a todos os que estaban oprimidos por Satanás. Había aldeas enteiras onde non había un xemido de enfermidade en ningunha casa, pois El pasara por elas e curara a todos os seus enfermos. A súa obra deu evidencia da súa unción divina. O amor, a misericordia e a compaixón reveláronse en cada acto da súa vida; O seu corazón estaba en tenra simpatía polos fillos dos homes. Tomou a natureza do home, para alcanzar os desexos do home. Os máis pobres e humildes non tiñan medo de achegarse a El. Mesmo os

nenos pequenos estaban atraídos por El. Encantábanlles subirse aos seus xeonllos e contemplar o rostro pensativo, benigno de amor.

Xesús non suprimiu unha palabra de verdade, senón que a pronunciou sempre con amor. Exerceu o maior tacto e unha atención reflexiva e amable nas súas relacións coa xente. Nunca foi groseiro, nunca falou innecesariamente unha palabra severa, nunca deu dor innecesaria a unha alma sensible. Non censurou a debilidade humana. El dixo a verdade, pero sempre namorado.

Denunciou a hipocrisía, a incredulidade e a iniquidade; pero as bágoas estaban na súa voz mentres pronunciaba as súas mordaces reprimendas. Chorou por Xerusalén, a cidade que amaba, que se negou a recibilo, o camiño, a verdade e a vida. Eles rexeitaran a El, o Salvador, pero El mirounos con tenrura compasiva. A súa vida foi de abnegación e de coidado reflexivo polos demais. Cada alma era preciosa aos seus ollos. Aínda que sempre se soportou con dignidade divina, inclinouse co máis tenro respecto a todos os membros da familia de Deus. En

todos os homes viu almas caídas ás que era a súa misión salvar.

Tal é o carácter de Cristo revelado na súa vida. Este é o carácter de Deus. É do corazón do Pai que as correntes da compaixón divina, manifestadas en Cristo, flúen aos fillos dos homes. Xesús, o Salvador tenro e compasivo, era Deus "manifestado na carne". 1 Timoteo 3:16.

Foi para redimirnos que Xesús viviu, sufriu e morreu. El converteuse nun "Home de Dores", para que nós poidamos ser

partícipes da alegría eterna. Deus permitiu que o seu Fillo amado, cheo de graza e verdade, viñese dun mundo de gloria indescriptible, a un mundo estropeado e arruinado polo pecado, escurecido pola sombra da morte e da maldición. Permittiulle deixar o seo do seu amor, a adoración dos anxos, sufrir vergoña, insulto, humillación, odio e morte. “O castigo da nosa paz estaba sobre el; e coas súas feridas somos curados”. Isaías 53:5. Velao no deserto, en Getsemaní, na cruz! O inmaculado Fillo de Deus tomou sobre si a carga do pecado. O que fora un con Deus, sentiu na súa



alma a terrible separación que o pecado fai entre Deus e o home. Isto arrincou dos seus beizos o grito angustiado: "Meu Deus, meu Deus, por que me abandonaches?" Mateo 27:46. Foi a carga do pecado, o sentido da súa terrible enormidade, da súa separación da alma de Deus; foi isto o que rompeu o corazón do Fillo de Deus.

Pero este gran sacrificio non se fixo para crear no corazón do Pai un amor polo home, non para facelo disposto a salvar. Non, non! "Tanto amou Deus ao mundo, que deu ao seu Fillo unigénito". Xoán 3:16. O

Pai nos ama, non pola gran propiciación, senón que proporcionou a propiciación porque nos ama. Cristo foi o medio a través do cal podía verter o seu amor infinito sobre un mundo caído.

"Deus estaba en Cristo, reconciliando o mundo consigo mesmo". 2 Corintios 5:19. Deus sufriu co seu Fillo. Na agonía de Getsemaní, a morte do Calvario, o corazón do Amor Infinito pagou o prezo da nosa redención.

Xesús dixo: "Por iso, o meu Pai ámame, porque eu dou a miña vida para volver a tomar". Xoán 10:17. É

dicir, “O meu Pai amoute tanto que aínda me ama máis por dar a miña vida para redimilos. Ao converterme no teu Substituto e Fiador, ao entregar a miña vida, ao asumir as túas responsabilidades, as túas transgresións, son querido de Meu Pai; porque polo meu sacrificio, Deus pode ser xusto e, con todo, o xustificador de quen cre en Xesús”.

Ninguén senón o Fillo de Deus puido realizar a nosa redención; pois só aquel que estaba no seo do Pai podía declaralo. Só Aquel que coñecía a altura e a profundidade

do amor de Deus podía manifestalo. Nada menos que o sacrificio infinito feito por Cristo en favor do home caído podería expresar o amor do Pai á humanidade perdida.

"Tanto amou Deus ao mundo, que deu ao seu Fillo unigénito". Deulle non só para vivir entre os homes, para soportar os seus pecados e morrer o seu sacrificio. Deulle á raza caída. Cristo debía identificarse cos intereses e necesidades da humanidade. O que era un con Deus uniuse cos fillos dos homes mediante lazos que nunca se romperán. Xesús "non se avergoña

de chamalos irmáns" (Hebreos 2:11);  
El é o noso Sacrificio, o noso  
Avogado, o noso Irmán, levando a  
nosa forma humana diante do trono  
do Pai e, a través dos tempos  
eternos, un coa raza que El redimiu:  
o Fillo do home. E todo isto para  
que o home se levantase da ruína e  
degradación do pecado para  
reflectir o amor de Deus e compartir  
a alegría da santidade.

O prezo pagado pola nosa  
redención, o sacrificio infinito do  
noso Pai celestial ao dar ao seu Fillo  
para morrer por nós, debería darnos  
concepcións exaltadas do que

podemos chegar a ser a través de Cristo. Cando o inspirado apóstolo Xoán contemplaba a altura, a profundidade e a amplitude do amor do Pai cara á raza que perecía, encheuse de adoración e reverencia; e, ao non atopar unha linguaxe adecuada para expresar a grandeza e a tenrura deste amor, pediu ao mundo que o contemplase. "Velaí, cal é o amor que nos deu o Pai para que nos chamemos fillos de Deus". 1 Xoán 3:1. Que valor dá isto ao home! A través da transgresión, os fillos do home convértense en súbditos de Satanás. A través da fe no sacrificio expiatorio de Cristo, os

fillos de Adán poden converterse en fillos de Deus. Ao asumir a natureza humana, Cristo eleva a humanidade. Os homes caídos colócanse onde, a través da conexión con Cristo, poden ser realmente dignos do nome de "fillos de Deus".

Tal amor non ten paralelo. Fillos do Rei celestial! Preciosa promesa! Tema para a meditación máis profunda! O amor incomparable de Deus por un mundo que non o amaba! O pensamento ten un poder asoballador sobre a alma e leva a mente á catividade da vontade de

Deus. Canto máis estudamos o carácter divino á luz da cruz, máis vemos a misericordia, a tenrura e o perdón mesturados coa equidade e a xustiza, e máis claramente percibimos innumerables evidencias dun amor infinito e dunha tenra piedade que supera un a anhelante simpatía da nai polo seu fillo rebelde.



## Capítulo 2—A necesidade de Cristo do pecador

O home estaba orixinalmente dotado de poderes nobres e unha mente ben equilibrada. Era perfecto no seu ser, e en harmonía con Deus. Os seus pensamentos eran puros, os seus obxectivos santos. Pero a través da desobediencia, os seus poderes foron pervertidos, e o egoísmo tomou o lugar do amor. A súa natureza quedou tan debilitada pola transgresión que lle foi imposible, polas súas propias forzas, resistir o poder do mal. Foi feito cativo por Satanás, e

permanecería así para sempre se Deus non se interpoñese especialmente. O propósito do tentador era frustrar o plan divino na creación do home e encher a terra de ai e desolación. E sinalaría todo este mal como resultado da obra de Deus na creación do home.

No seu estado sen pecado, o home mantivo unha alegre comunión con El "en quen están agochados todos os tesouros da sabedoría e do coñecemento". Colosenses 2:3. Pero despois do seu pecado, xa non puido atopar alegría na santidade, e buscou esconderse da presenza de

Deus. Tal é aínda a condición do corazón non renovado. Non está en harmonía con Deus, e non atopa alegría na comunión con El. O pecador non podía ser feliz na presenza de Deus; encolleríase da compañía dos seres santos. Se se lle permitise entrar no ceo, non tería alegría para el. O espírito de amor desinteresado que reina alí, cada corazón respondendo ao corazón do Amor Infinito, non tocaría ningún acorde de resposta na súa alma. Os seus pensamentos, os seus intereses, os seus motivos, serían alleos aos que accionan os habitantes sen pecado alí. Sería

unha nota discordante na melodía do ceo. O ceo sería para el un lugar de tortura; desexaría estar escondido de Aquel que é a súa luz e o centro da súa alegría. Non é un decreto arbitrario por parte de Deus o que exclúe os malvados do ceo; son excluídos pola súa propia incapacidade para a súa compañía. A gloria de Deus sería para eles un lume consumidor. Darían a benvida á destrución, para que fosen escondidos do rostro do que morreu para redimilos.

É imposible para nós, de nós mesmos, escapar do pozo do

pecado no que estamos afundidos. Os nosos corazóns son malvados e non podemos cambialos. "Quen pode sacar algo limpo dun impuro? nin un". "A mente carnal é inimizade contra Deus, porque non está suxeita á lei de Deus, nin pode estarlo". Xob 14:4; Romanos 8:7. A educación, a cultura, o exercicio da vontade, o esforzo humano, todos teñen o seu ámbito propio, pero aquí están impotentes. Poden producir un comportamento exterior correcto, pero non poden cambiar o corazón; non poden purificar as fontes da vida. Debe haber un poder que traballe dende

dentro, unha nova vida dende arriba, antes de que os homes poidan ser cambiados do pecado á santidade. Ese poder é Cristo. Só a súa graza pode acelerar as facultades sen vida da alma e atraela a Deus, á santidade.

O Salvador dixo: "Se un home non nace de arriba", a non ser que reciba un novo corazón, novos desexos, propósitos e motivos que levan a unha nova vida, "non pode ver o reino de Deus". Xoán 3:3, marxe. A idea de que só é necesario desenvolver o ben que existe no home por natureza, é un engano

fatal. "O home natural non recibe as cousas do Espírito de Deus, porque para el son unha insensatez, nin el pode coñecelas, porque son discernidas espiritualmente". "Non te sorprendas de que che dixen: Tes que nacer de novo". 1 Corintios 2:14; Xoán 3:7. De Cristo está escrito: "Nel estaba a vida; e a vida era a luz dos homes"—o único "nome debaixo do ceo dado entre os homes, polo cal debemos ser salvados". Xoán 1:4; Feitos 4:12.

Non abonda con percibir a bondade amorosa de Deus, ver a benevolencia, a tenrura paternal do

seu carácter. Non abonda con discernir a sabedoría e a xustiza da súa lei, para ver que está fundada no eterno principio do amor. O apóstolo Paulo viu todo isto cando exclamou: "Consinto coa lei que é boa". "A lei é santa, e o mandamento santo, xusto e bo". Pero engadiu, na amargura da súa alma angustia e desesperación: "Eu son carnal, vendido ao pecado". Romanos 7:16, 12, 14. Anhelaba a pureza, a xustiza, que en si mesmo era impotente para acadar, e gritou: "¡Oh, desgraciado que son! quen me libraré deste corpo de morte?" Romanos 7:24, marxe. Tal é o berro



que subiu dos corazóns cargados en todas as terras e en todas as épocas. Para todos, só hai unha resposta: "Velaí o Cordeiro de Deus, que quita o pecado do mundo". Xoán 1:29.

Moitas son as figuras coas que o Espírito de Deus intentou ilustrar esta verdade e aclaralo ás almas que desexan liberarse da carga da culpa. Cando, despois do seu pecado de enganar a Esaú, Xacob fuxiu da casa do seu pai, abrumoulle un sentimento de culpa. Como era solitario e proscrito, separado de todo aquilo que fixera querido a vida, aquel pensaba que por riba de

todos os demais presionaba a súa alma, era o medo a que o seu pecado o apartara de Deus, que fose abandonado do Ceo. Entristecido deitouse a descansar na terra núa, ao seu redor só os outeiros solitarios, e enriba, os ceos brillantes de estrelas. Mentres durmía, unha luz estraña rompeu a súa visión; e velaquí, desde a chaira na que estaba deitado, unhas vastas escaleiras de sombra parecían levar cara arriba ata as mesmas portas do ceo, e sobre elas ían pasando de arriba abaixo anxos de Deus; mentres que dende a gloria de arriba, a voz divina escoitábase

nunha mensaxe de consolo e esperanza. Así foi coñecido a Xacob o que satisfacía a necesidade e anhelo da súa alma: un Salvador. Con alegría e gratitude viu revelado un camiño polo que el, un pecador, podía ser restaurado á comunión con Deus. A escaleira mística do seu soño representaba a Xesús, o único medio de comunicación entre Deus e o home.

Esta é a mesma figura á que se referiu Cristo na súa conversación con Natanael, cando dixo: "Veredes o ceo aberto e os anxos de Deus subindo e baixando sobre o Fillo do

home". Xoán 1:51. Na apostasía, o home alienouse de Deus; a terra foi cortada do ceo. A través do abismo que se atopaba entre eles, non podía haber comunión. Pero a través de Cristo, a terra está de novo ligada co ceo. Cos seus propios méritos, Cristo superou o abismo que o pecado fixo, para que os anxos ministradores poidan manter a comunión co home. Cristo conecta o home caído na súa debilidade e impotencia coa Fonte do poder infinito.

Pero en van son os soños de progreso dos homes, en van todos

os esforzos para a elevación da humanidade, se descoidan a única Fonte de esperanza e axuda para a raza caída. "Todo don bo e todo don perfecto" (Santiago 1:17) é de Deus. Non hai verdadeira excelencia de carácter ademais del. E o único camiño cara a Deus é Cristo. El di: "Eu son o camiño, a verdade e a vida: ninguén vén ao Pai, senón por min". Xoán 14:6.

O corazón de Deus anhela os seus fillos terrestres cun amor máis forte que a morte. Ao entregar ao seu Fillo, derramounos a todos o ceo nun só don. A vida, a morte e a

intercesión do Salvador, o ministerio dos anxos, a súplica do Espírito, o Pai que actúa por riba de todos e por medio de todos, o interese incesante dos seres celestes, todo está en favor da redención do home.

Oh, contemplemos o increíble sacrificio que se fixo por nós! Tentemos apreciar o traballo e a enerxía que o Ceo está gastando para recuperar os perdidos e traelos de volta á casa do Pai. Motivos máis fortes, e axencias máis poderosas, nunca poderían poñerse en funcionamento; as recompensas

excesivas por facer ben, o goce do ceo, a sociedade dos anxos, a comunión e o amor de Deus e do seu Fillo, a elevación e extensión de todos os nosos poderes ao longo das idades eternas, non son estes poderosos incentivos e estímulos para instar. para dar o servizo amoroso do corazón ao noso Creador e Redentor?

E, por outra banda, os xuízos de Deus pronunciados contra o pecado, a retribución inevitable, a degradación do noso carácter e a destrución final, preséntanse na

palabra de Deus para advertirnos do servizo de Satanás.

Non teremos en conta a misericordia de Deus? Que máis podería facer? Poñémonos en relación correcta con Aquel que nos amou cun amor increíble.

Aproveitemos os medios que nos proporcionan para transformarnos á súa semellanza e restaurar a comunión cos anxos ministradores, a harmonía e a comunión co Pai e co Fillo.



## Capítulo 3—O arrepentimento

Como pode ser un home xusto con Deus? Como se fará xusto o pecador? Só a través de Cristo podemos estar en harmonía con Deus, coa santidade; pero como imos vir a Cristo? Moitos fan a mesma pregunta que a multitude o día de Pentecostés, cando, convencidos de pecado, gritaron: "Que imos facer?" A primeira palabra da resposta de Pedro foi: "Arrepentídevos". Feitos 2:37, 38. Noutro momento, pouco despois, dixo: "Arrepentívoise... e convértete,

para que os teus pecados sexan borrados". Feitos 3:19.

O arrepentimento inclúe a dor polo pecado e un afastamento del. Non renunciaremos ao pecado a menos que vexamos a súa pecaminosidade; ata que nos afastamos dela no corazón, non haberá ningún cambio real na vida.

Hai moitos que non comprenden a verdadeira natureza do arrepentimento. Multitudes lamentan o feito de pecar e mesmo fan unha reforma exterior porque temen que a súa mala acción traiga

sufrimento sobre eles mesmos. Pero isto non é arrepentimento no sentido da Biblia. Lamentan o sufrimento máis que o pecado. Tal foi a dor de Esaú cando viu que o dereito de primogenitura lle perdía para sempre. Balaam, aterrorizado polo anxo que estaba no seu camiño coa espada desenvainada, recoñeceu a súa culpa para que non perdese a vida; pero non houbo arrepentimento xenuíno polo pecado, nin conversión de propósito, nin aborrecedemento do mal. Xudas Iscariote, despois de traizoar ao seu Señor, exclamou:

"Pequei porque traizoei o sangue inocente". Mateo 27:4.

A confesión foi forzada á súa alma culpable por un terrible sentido de condena e unha temerosa busca de xuízo. As consecuencias que lle debían producir encheron de terror, pero non había na súa alma unha dor profunda e desgarradora, porque traizoara ao impecable Fillo de Deus e negara ao Santo de Israel. O faraón, cando sufría baixo os xuízos de Deus, recoñeceu o seu pecado para escapar dun novo castigo, pero volveu ao seu desafío ao Ceo en canto as pragas

quedaron. Todos estes lamentaban os resultados do pecado, pero non se lamentaban polo propio pecado.

Pero cando o corazón cede á influencia do Espírito de Deus, a conciencia vivifícarase e o pecador discernirá algo da profundidade e do carácter sagrado da lei santa de Deus, o fundamento do seu goberno no ceo e na terra. A "Luz, que ilumina a todo home que vén ao mundo", ilumina as cámaras secretas da alma, e as cousas ocultas das tebras móstranse. Xoán 1:9. A convicción apodera da mente e do corazón. O pecador ten un sentido

da xustiza de Xehová e sente o terror de aparecer, na súa propia culpa e impureza, ante o Buscador dos corazóns. Ve o amor de Deus, a beleza da santidade, o gozo da pureza; anhela ser limpo e restaurado á comunión co Ceo.

A oración de David despois da súa caída, ilustra a natureza da verdadeira tristeza polo pecado. O seu arrepentimento foi sincero e profundo. Non houbo ningún esforzo para paliar a súa culpa; ningún desexo de escapar do xuízo ameazado, inspirou a súa oración. David viu a enormidade da súa

transgresión; viu a contaminación da súa alma; detestaba o seu pecado. Non era só polo perdón que rezaba, senón pola pureza do corazón. Anhelaba a alegría da santidade: restaurar a harmonía e a comunión con Deus. Esta era a lingua da súa alma:

"Diaventurado aquel cuxa transgresión é perdoada, cuxo pecado está cuberto. Benaventurado o home a quen o Señor non imputa iniquidade, E en cuxo espírito non hai engano". Salmos 32:1, 2.

"Ten piedade de min, Deus,  
segundo

A túa bondade amorosa:

Segundo a multitude do teu tenro  
as misericordias borran as miñas  
transgresións....

Porque recoñezo as miñas  
transgresións: e as miñas  
o pecado está sempre diante de  
min....

Purgame con hisopo, e quedarei  
limpo:

lávame, e serei máis branca que a  
neve...

Crea en min un corazón limpo, oh  
Deus;



E renova un espírito recto dentro de min.

Non me afastas da túa presenza;

E non me quites o teu Espírito

Santo.

Devolveme o gozo da túa salvación;

E susténtame co teu espírito libre....

Líbrame da culpa de sangue, Deus,

ti

Deus da miña salvación:

E a miña lingua cantará en alto o

teu

xustiza". Salmos 51:1-14.

Un arrepentimento coma este, está

fóra do alcance do noso propio

poder para lograr; só se obtén de

Cristo, que subiu ao alto e deu presentes aos homes.

Só aquí hai un punto no que moitos poden errar, e polo tanto non reciben a axuda que Cristo quere darlles. Pensan que non poden vir a Cristo a non ser que primeiro se arrepiñan, e que o arrepentimento prepara para o perdón dos seus pecados. É certo que o arrepentimento si precede ao perdón dos pecados; porque só o corazón quebrantado e contrito sentirá a necesidade dun Salvador. Pero o pecador debe esperar ata que se arrepiñe antes de poder vir a

Xesús? O arrepentimento debe ser un obstáculo entre o pecador e o Salvador?

A Biblia non ensina que o pecador deba arrepentirse antes de poder atender á invitación de Cristo:

"Vende a min, todos os que estades traballados e cargados, e eu vos darei descanso". Mateo 11:28. É a virtude que sae de Cristo, a que leva ao arrepentimento xenuíno.

Pedro deixou claro o asunto na súa declaración aos israelitas cando dixo: "Deus exaltou coa súa dereita para que fose príncipe e salvador, para dar arrepentimento a Israel e

perdón dos pecados". Feitos 5:31.  
Non podemos arrepentirnos sen o  
Espírito de Cristo para espertar a  
conciencia máis do que podemos  
ser perdoados sen Cristo.

Cristo é a fonte de todo impulso  
correcto. El é o único que pode  
implantar no corazón a inimizade  
contra o pecado. Cada desexo de  
verdade e pureza, cada convicción  
da nosa propia pecaminosidade, é  
unha evidencia de que o seu  
Espírito se move sobre os nosos  
corazóns.

Xesús dixo: "Eu, se fose levantado da terra, atraerei a todos os homes a min". Xoán 12:32. Cristo debe ser revelado ao pecador como o Salvador que morre polos pecados do mundo; e mentres contemplamos o Cordeiro de Deus na cruz do Calvario, o misterio da redención comeza a revelarse nas nosas mentes e a bondade de Deus lévanos ao arrepentimento. Ao morrer polos pecadores, Cristo manifestou un amor incomprendible; e mentres o pecador contempla este amor, suaviza o corazón, impresiona a mente e inspira contrición na alma.

É certo que os homes ás veces se avergoñan das súas formas pecaminosas e abandonan algúns dos seus malos hábitos, antes de que sexan conscientes de que están sendo atraídos por Cristo. Pero sempre que fan un esforzo por reformar, desde un desexo sincero de facer o ben, é o poder de Cristo o que os atrae. Unha influencia da que son inconscientes actúa sobre a alma, a conciencia vivifica e a vida exterior emenda. E mentres Cristo os atrae a mirar a súa cruz, a contemplar a Aquel a quen traspasaron os seus pecados, o

mandamento chega á conciencia.  
Revélalles a maldade da súa vida, o  
pecado profundo da alma.

Comezan a comprender algo da  
xustiza de Cristo e exclaman: "Que  
é o pecado, para que requira tal  
sacrificio para a redención da súa  
víctima? Esixiuse todo este amor,  
todo este sufrimento, toda esta  
humillación, para que non  
perezasemos, senón que teñamos  
vida eterna?"

O pecador pode resistir este amor,  
pode negarse a ser atraído a Cristo;  
pero se non resiste será atraído por  
Xesús; un coñecemento do plan de

salvación levarao ao pé da cruz en arrepentimento dos seus pecados, que causaron os sufrimentos do querido Fillo de Deus.

A mesma mente divina que está a traballar sobre as cousas da natureza está a falar ao corazón dos homes e está creando un desexo inexpresable por algo que non teñen. As cousas do mundo non poden satisfacer a súa morriña. O Espírito de Deus pídelles que busquen aquelas cousas que só poden dar paz e descanso: a graza de Cristo, o gozo da santidade. A través das influencias vistas e



invisibles, o noso Salvador traballa constantemente para atraer as mentes dos homes desde os praceres insatisfactorios do pecado ata as infinitas bendicións que poden ter nel. A todas estas almas, que en van procuran beber das cisternas rotas deste mundo, diríxese a mensaxe divina: "Que veña o que ten sede. E quen queira, que tome libremente a auga da vida". Apocalipse 22:17.

Ti que de corazón desexas algo mellor do que este mundo pode dar, reconece esta ansia como a voz de Deus para a túa alma. Pídelle que

che dea arrepentimento, que che revele a Cristo no seu amor infinito, na súa perfecta pureza. Na vida do Salvador os principios da lei de Deus —o amor a Deus e ao home— foron perfectamente exemplificados. A benevolencia, o amor desinteresado, era a vida da súa alma. É mentres o contemplamos, cando a luz do noso Salvador cae sobre nós, vemos a pecaminosidade dos nosos propios corazóns.

Podemos ternos lisonjados, como facía Nicodemo, de que a nosa vida foi recta, de que o noso carácter

moral é correcto e pensemos que non temos que humillar o corazón ante Deus, como o común pecador, senón cando a luz de Cristo brilla nos nosos almas, veremos que impuros somos; Imos discernir o egoísmo do motivo, a inimizade contra Deus, que profanou todos os actos da vida. Entón saberemos que a nosa propia xustiza é verdadeiramente como trapos sucios, e que só o sangue de Cristo pode limpiarnos da contaminación do pecado e renovar os nosos corazóns á súa semellanza.

Un raio da gloria de Deus, un brillo da pureza de Cristo, penetrando na alma, fai que cada mancha de contaminación sexa dolorosamente distinta e deixa ao descuberto a deformidade e os defectos do carácter humano. Pon de manifesto os desexos non santificados, a infidelidade do corazón, a impureza dos beizos. Os actos de deslealdade do pecador ao anular a lei de Deus, están expostos á súa vista, e o seu espírito é aflixido e aflixido pola influencia buscadora do Espírito de Deus. Odia a si mesmo ao ver o carácter puro e inmaculado de Cristo.

Cando o profeta Daniel viu a gloria que rodeaba ao mensaxeiro celestial que lle foi enviado, quedou abrumado pola súa propia debilidade e imperfección.

Descrivindo o efecto da marabillosa escena, di: "Non quedaba ningunha forza en min, porque a miña beleza converteuse en min en corrupción, e non conservo ningunha forza".

Daniel 10:8. A alma así tocada odiará o seu egoísmo, aborrecerá o seu amor propio e buscará, mediante a xustiza de Cristo, a pureza do corazón que está en

harmonía coa lei de Deus e o carácter de Cristo.

Paulo di que "tocando a xustiza que está na lei" -no que se refire aos actos exteriores- era "irreprochable" (Filipenses 3:6); pero cando se discerniu o carácter espiritual da lei, viu a si mesmo un pecador.

Xulgado pola letra da lei como os homes a aplican á vida exterior, abstírase do pecado; pero cando mirou para o fondo dos seus santos preceptos, e viu como Deus o viu, inclinouse humillado e confesou a súa culpa. El di: "Unha vez vivín sen a lei; pero cando chegou o

mandamento, o pecado reavivou e morrín". Romanos 7:9. Cando viu a natureza espiritual da lei, o pecado apareceu na súa verdadeira horribleza e a súa autoestima desapareceu.

Deus non considera todos os pecados como de igual magnitude; hai graos de culpa na súa estimación, así como na do home; pero por moi insignificante que este ou aquel acto equivocado poida parecer aos ollos dos homes, ningún pecado é pequeno á vista de Deus. O xuízo do home é parcial, imperfecto; pero Deus estima todas

as cousas como realmente son. O borracho é desprezado e diselle que o seu pecado o excluírá do ceo; mentres que o orgullo, o egoísmo e a cobiza con demasiada frecuencia non se reprenden. Pero estes son pecados que son especialmente ofensivos para Deus; pois son contrarios á benevolencia do seu carácter, a ese amor desinteresado que é a atmosfera mesma do universo non caído. O que cae nalgúns dos pecados máis graves pode sentir a súa vergoña e pobreza e a súa necesidade da graza de Cristo; pero o orgullo non sente necesidade, e así pecha o corazón



contra Cristo e as infinitas bendicións que El veu dar.

O pobre publicano que rezaba: "Deus ten misericordia de min pecador" (Lucas 18:13), considerábase un home moi malvado, e outros o miraban coa mesma luz; pero sentiu a súa necesidade, e coa súa carga de culpa e vergoña chegou diante de Deus, pedindo a súa misericordia. O seu corazón estaba aberto para que o Espírito de Deus fixese a súa obra de gracia e o liberase do poder do pecado. A oración jactanciosa do fariseo mostrou que o seu corazón

estaba pechado contra a influencia do Espírito Santo. Debido á súa distancia de Deus, non tiña sentido da súa propia contaminación, en contraste coa perfección da santidade divina. Non sentiu necesidade, e non recibiu nada.

Se ves a túa pecaminosidade, non esperes para mellorar. Cantos son os que pensan que non son o suficientemente bos para vir a Cristo. Esperas mellorar cos teus propios esforzos? "¿Pode o etíope cambiar a súa pel, ou o leopardo as súas manchas? entón tamén vos fagades o ben, os que estades

acostumados a facer o mal".

Xeremías 13:23. Hai axuda para nós só en Deus. Non debemos esperar por persuasións máis fortes, por mellores oportunidades ou por temperamentos máis santos. Non podemos facer nada por nós mesmos. Debemos vir a Cristo tal e como somos.

Pero que ninguén se engane pensando que Deus, no seu gran amor e misericordia, salvará aínda aos que rexeitan a súa graza. A excesiva pecaminosidade do pecado só se pode estimar á luz da cruz. Cando os homes insistan en que

Deus é demasiado bo para botar fóra ao pecador, que miren ao Calvario. Foi porque non había outro xeito no que o home puidese ser salvado, porque sen este sacrificio era imposible que a raza humana escapase do poder contaminante do pecado e fose restaurada á comunión cos seres santos, imposible para eles de novo. se fan partícipes da vida espiritual, por iso Cristo tomou sobre si a culpa dos desobedientes e sufriu en lugar do pecador. O amor, o sufrimento e a morte do Fillo de Deus testemuñan a terrible enormidade do pecado e declaran

que non hai escapatoria do seu poder, nin esperanza da vida superior, senón a través da submisión da alma a Cristo.

Os impenitentes escusan ás veces dicindo dos cristiáns que se profesan: "Eu son tan bo coma eles. Non son máis abnegados, sobrios ou circunspectos na súa conduta ca min. Eles adoran o pracer e a autocomplacencia como a min". Así, fan das faltas dos demais unha escusa para o seu propio abandono do deber. Pero os pecados e os defectos dos demais non escudan a ninguén, porque o Señor non nos

deu un modelo humano errado. O Inmaculado Fillo de Deus foi o noso exemplo, e os que se queixan do mal rumbo dos que se profesan cristiáns son os que deberían mostrar mellores vidas e exemplos máis nobres. Se teñen unha concepción tan elevada do que debe ser un cristián, non é tanto maior o seu propio pecado? Saben o que é correcto, e aínda así néganse a facelo.

Coidado coa procrastinación. Non postergues o traballo de abandonar os teus pecados e buscar a pureza de corazón a través de Xesús. Aquí

é onde miles e miles erraron coa súa eterna perda. Non vou determe aquí na brevedade e incerteza da vida; pero hai un perigo terrible -un perigo non entendido suficientemente- en demorar para ceder á voz suplicante do Espírito Santo de Deus, ao optar por vivir no pecado; para tal este atraso é realmente. O pecado, por pequeno que sexa estimado, só se pode entregar a risco dunha perda infinita. O que non superamos, vencerá a nós e resolverá a nosa destrución.

Adán e Eva persuadéronse de que nun asunto tan pequeno como comer do froito prohibido non podería producir consecuencias tan terribles como Deus declarara. Pero este pequeno asunto foi a transgresión da lei inmutable e santa de Deus, e separou ao home de Deus e abriu as comportas da morte e un ai indecible sobre o noso mundo. Época tras idade subiu da nosa terra un berro continuo de loito, e toda a creación xeme e adoece de dor como consecuencia da desobediencia do home. O ceo mesmo sentiu os efectos da súa rebelión contra Deus. O Calvario é



un recordo do sorprendente sacrificio necesario para expiar a transgresión da lei divina. Non consideremos o pecado como algo trivial.

Cada acto de transgresión, cada negligencia ou rexeitamento da graza de Cristo, está reaccionando sobre ti mesmo; é endurecer o corazón, depravar a vontade, adormecer o entendemento e non só facerche menos inclinado a ceder, senón menos capaz de ceder, á tenra súplica do Espírito Santo de Deus.

Moitos están a calmar unha conciencia preocupada co pensamento de que poden cambiar o curso do mal cando o elixen; que poden xogar coas invitacións da misericordia e, aínda así, quedar impresionados unha e outra vez. Pensan que despois de facer mal ao Espírito de graza, despois de botar a súa influencia ao lado de Satanás, nun momento de extremidade terrible poden cambiar o seu rumbo. Pero isto non se fai tan facilmente. A experiencia, a educación, dunha vida, moldeou tan a fondo o carácter que poucos

desexan entón recibir a imaxe de Xesús.

Mesmo un trazo de carácter erróneo, un desexo pecaminoso, constantemente apreciado, acabará por neutralizar todo o poder do evanxeo. Toda indulxencia pecaminosa fortalece a aversión da alma a Deus. O home que manifesta unha resistencia infiel, ou unha indiferenza estólida á verdade divina, non fai máis que recoller a colleita do que el mesmo sementou. En toda a Biblia non hai un aviso máis temible contra xogar co mal que as palabras do sabio de que o

pecador "será suxeito polas cordas dos seus pecados". Proverbios 5:22.

Cristo está preparado para liberarnos do pecado, pero non forza a vontade; e se por transgresión persistente a propia vontade está totalmente inclinada ao mal e non desexamos ser libres, se non aceptamos a súa graza, que máis pode facer? Destruímonos a nós mesmos polo noso decidido rexeitamento do seu amor. "Velaí, agora é o tempo aceptado; velaquí, agora é o día da salvación". "Hoxe, se escoitades a súa voz, non

endurecedes os vosos corazóns". 2 Corintios 6:2; Hebreos 3:7, 8.

"O home mira o aspecto exterior, pero o Señor mira o corazón": o corazón humano, coas súas emocións conflitivas de alegría e tristeza; o corazón errante e descarrilado, que é a morada de tanta impureza e engano. 1 Samuel 16:7. El coñece os seus motivos, as súas propias intencións e propósitos. Vaia a El coa alma toda manchada como está. Como o salmista, abre as súas cámaras ao ollo que todo o ve, exclamando: "Buscame, oh Deus, e coñece o meu

corazón: proba-me e coñece os meus pensamentos, e mira se hai algún camiño perverso en min, eu no camiño eterno". Salmos 139:23, 24.

Moitos aceptan unha relixión intelectual, unha forma de piedad, cando o corazón non está limpo. Que sexa a túa oración: "Crea en min un corazón limpo, oh Deus; e renova dentro de min un espírito recto". Salmos 51:10. Trata de verdade coa túa propia alma. Sexa tan serio, tan persistente, como sería se a súa vida mortal estivese en xogo. Este é un asunto a resolver

entre Deus e a túa propia alma, resolto para a eternidade. Unha suposta esperanza, e nada máis, probará a túa ruína.

Estude a palabra de Deus con oración. Esa palabra presenta ante vós, na lei de Deus e na vida de Cristo, os grandes principios de santidade, sen os cales "ninguén verá ao Señor". Hebreos 12:14.

Convence do pecado; revela claramente o camiño da salvación. Fíxalle caso como a voz de Deus que fala á túa alma.

Mentres vexas a enormidade do pecado, como te ves tal e como realmente es, non te desesperes. Os pecadores foron os que Cristo veu salvar. Non temos que reconciliar a Deus connosco, pero -¡Oh amor marabilloso!- Deus en Cristo está "reconciliando o mundo consigo mesmo". 2 Corintios 5:19. El está cortejando polo seu amor tenro os corazóns dos seus fillos errados. Ningún pai terrenal podería ser tan paciente coas faltas e erros dos seus fillos, como o é Deus cos que pretende salvar. Ninguén podería suplicar máis tenramente co transgresor. Ningún beizo humano



derramou súplicas máis tenras ao vagabundo que el. Todas as súas promesas, as súas advertencias, non son máis que o alento dun amor indecible.

Cando Satanás veña dicirche que es un gran pecador, mira ao teu Redentor e fala dos seus méritos. O que che axudará é mirar á súa luz. Recoñece o teu pecado, pero dille ao inimigo que "Cristo Xesús veu ao mundo para salvar aos pecadores" e que podes ser salvado polo seu amor incomparable. 1 Timoteo 1:15. Xesús fixo unha pregunta a Simón sobre dous debedores. Un debíalle

ao seu Señor unha pequena  
cantidade, e o outro lle debía unha  
suma moi grande; pero perdooulles  
a ambos, e Cristo preguntou a  
Simón que debedor querería máis  
ao seu Señor. Simón respondeu:  
"Aquel a quen máis perdoou".  
Lucas 7:43. Fomos grandes  
pecadores, pero Cristo morreu para  
que seamos perdoados. Os méritos  
do seu sacrificio son suficientes para  
presentar ao Pai no noso nome.  
Aqueles aos que máis perdoou,  
amaráno máis e estarán máis preto  
do seu trono para louvarlle polo seu  
gran amor e sacrificio infinito. É  
cando comprendemos máis

plenamente o amor de Deus cando mellor entendemos a pecaminosidade do pecado. Cando vemos a lonxitude da cadea que se deixou caer por nós, cando entendemos algo do sacrificio infinito que Cristo fixo polo noso, o corazón derrétese con tenrura e contrición.

## Capítulo 4 - Confesión

"O que cobre os seus pecados non prosperará, pero quen os confesa e os abandona terá misericordia".

Proverbios 28:13.

As condicións para obter misericordia de Deus son sinxelas, xustas e razoables. O Señor non nos esixe que fagamos algo grave para que teñamos o perdón do pecado. Non necesitamos facer longas e fatigosas peregrinacións, nin realizar penitencias dolorosas, para encomendar as nosas almas ao Deus do ceo ou para expiar a nosa

transgresión; pero quen confesa e abandone o seu pecado terá misericordia.

O apóstolo di: "Confesade os vossos fallos uns a outros, e orade uns polos outros, para que seades curados". Santiago 5:16. Confesa os teus pecados a Deus, que só pode perdoalos, e as túas faltas uns aos outros. Se ofendiches ao teu amigo ou veciño, debes recoñecer o teu mal, e é o seu deber perdoalo libremente. Entón debes buscar o perdón de Deus, porque o irmán que feriste é propiedade de Deus, e ao ferirle pecaches contra o seu

Creador e Redentor. O caso é levado ante o único Mediador verdadeiro, o noso gran Sumo Sacerdote, que "foi tentado en todos os puntos coma nós, pero sen pecado", e que está "tocado polo sentimento das nosas enfermidades" e é capaz de limpar. de toda mancha de iniquidade. Hebreos 4:15.

Aqueles que non humillaron a súa alma ante Deus ao recoñecer a súa culpa, aínda non cumpriron a primeira condición de aceptación. Se non experimentamos ese arrepentimento do que non hai que arrepentirnos, e non confesamos os

nosos pecados con verdadeira humillación da alma e quebrantamento de espírito, abominando a nosa iniquidade, nunca buscamos verdadeiramente o perdón do pecado; e se nunca buscamos, nunca atopamos a paz de Deus. A única razón pola que non temos remisión dos pecados pasados é que non estamos dispostos a humillar o noso corazón e cumprir coas condicións da palabra de verdade. Dáse instrucións explícitas sobre este asunto. A confesión do pecado, xa sexa pública ou privada, debe ser sincera e expresarse libremente.

Non se debe instar do pecador. Non se debe facer dun xeito desenfadado e descoidado, nin obrigado a aqueles que non teñen un sentido consciente do carácter repugnante do pecado. A confesión que é o derramamento da alma máis interna atopa o seu camiño cara ao Deus da piedade infinita. O salmista di: "O Señor está preto dos que teñen o corazón quebrantado; e salva aos que son de espírito contrito". Salmos 34:18.

A verdadeira confesión sempre ten un carácter específico, e reconece pecados particulares. Poden ser de



tal natureza que só se levan ante Deus; poden ser faltas que se deben confesar aos individuos que sufriron danos por eles; ou poden ser de carácter público, e deberían ser tal e como se confesa publicamente. Pero toda confesión debe ser definitiva e precisa, recoñecendo os propios pecados dos que es culpable.

Nos días de Samuel os israelitas afastaron de Deus. Estaban sufrindo as consecuencias do pecado; porque perderan a fe en Deus, perderan o seu discernimento do seu poder e sabedoría para gobernar a nación,

perderan a súa confianza na súa capacidade para defender e reivindicar a súa causa. Eles apartáronse do gran Gobernante do universo e desexaban ser gobernados como o eran as nacións que os rodeaban. Antes de atopar a paz fixeron esta confesión definitiva: "Engadimos a todos os nosos pecados este mal: pedirnos un rei". 1 Samuel 12:19. Había que confesar o propio pecado do que foron condenados. A súa ingratidade oprimía as súas almas e apartábaas de Deus.

A confesión non será aceptable para Deus sen un arrepentimento sincero e unha reforma. Debe haber cambios decididos na vida; todo o que ofende a Deus debe ser eliminado. Este será o resultado da verdadeira tristeza polo pecado. O traballo que temos que facer pola nosa parte exponse claramente diante de nós: “Lávate, limpa; afasta o mal dos teus feitos dos meus ollos; deixar de facer o mal; aprender a facelo ben; busca xuízo, alivia aos oprimidos, xulga aos orfos, defende a viúva”. Isaías 1:16, 17. “Se o impío devolve a prenda, devolve o que roubara, anda nos

estatutos da vida, sen cometer iniquidade; certamente vivirá, non morrerá". Ezequiel 33:15. Paulo di, falando da obra do arrepentimento: "Vostede tristezades conforme a unha especie de piadoso, que coitado fixo en vós, si, que claridade de vós mesmos, si, que indignación, si, que medo, si, que vehemente desexo, si, que celo, si, que vinganza! En todas as cousas aprobadesvos a vós mesmos para ser claros neste asunto". 2 Corintios 7:11.

Cando o pecado atenuou as percepcións morais, o malhechor

non discerne os defectos do seu carácter nin se dá conta da enormidade do mal que cometeu; e, a non ser que ceda ao poder convincente do Espírito Santo, permanece en cegueira parcial ante o seu pecado. As súas confesións non son sinceras e serias. A cada recoñecemento da súa culpa engade unha desculpa como escusa do seu rumbo, declarando que se non fora por determinadas circunstancias non tería feito tal ou aquel polo que se lle reprocha.

Despois de que Adán e Eva comeran do froito prohibido,

enchéronse dunha sensación de vergoña e terror. Ao principio o único que pensaban era como escusar o seu pecado e escapar da temida condena de morte. Cando o Señor preguntou polo seu pecado, Adán respondeu, imputándolle a culpa en parte a Deus e en parte ao seu compañeiro: "A muller que ti deches para estar comigo, deume da árbore e comín". A muller botoulle a culpa á serpe, dicindo: "A serpe enganoume e comín". Xénese 3:12, 13. Por que fixeches a serpe? Por que permitiu que entrase no Edén? Estas foron as preguntas implicadas na súa escusa polo seu

pecado, cargando así a Deus a responsabilidade da súa caída. O espírito de autoxustificación orixinouse no pai da mentira e foi exhibido por todos os fillos e fillas de Adán. As confesións desta orde non están inspiradas polo Espírito divino e non serán aceptables para Deus. O verdadeiro arrepentimento levará a un home a soportar a súa culpa el mesmo e a recoñecelo sen engano nin hipocrisía. Como o pobre publicano, sen levantar nin moito menos os ollos ao ceo, gritará: "Deus ten misericordia de min pecador", e os que si recoñecen a súa culpa serán xustificados, pois

Xesús defenderá o seu sangue a favor de a alma arrepentida.

Os exemplos da palabra de Deus de arrepentimento xenuíno e humillación revelan un espírito de confesión no que non hai escusa para o pecado nin o intento de autoxustificación. Paulo non buscou escudar-se; pinta o seu pecado no seu ton máis escuro, sen tentar diminuír a súa culpa. El di: “Encerrei a moitos dos santos no cárcere, recibindo a autoridade dos sumos sacerdotes; e cando morreron, dei a miña voz contra eles. E castigábaos a miúdo en todas



as sinagogas e obrigábaos a blasfemar; e estando moi tolo contra eles, perseguíos ata as cidades estrañas". Feitos 26:10, 11. Non dubida en declarar que "Cristo Xesús veu ao mundo para salvar aos pecadores; dos que son xefe". 1 Timoteo 1:15.

O corazón humilde e quebrado, asoballado polo arrepentimento xenuíno, apreciará algo do amor de Deus e do custo do Calvario; e como un fillo confesa a un pai amoroso, así o verdadeiramente penitente levará todos os seus pecados ante Deus. E está escrito:

"Se confesamos os nosos pecados, El é fiel e xusto para perdoarnos os nosos pecados e limpiarnos de toda iniquidade". 1 Xoán 1:9.

## Capítulo 5—Consagración

A promesa de Deus é:

"Buscaredesme e atoparedes, cando me busquedes con todo o voso corazón". Xeremías 29:13.

Todo o corazón debe ser entregado a Deus, ou nunca se pode producir en nós o cambio polo que debemos ser restaurados á súa semellanza.

Por natureza estamos afastados de Deus. O Espírito Santo describe a nosa condición en palabras como estas: "Mortos en ofensas e pecados"; "toda a cabeza está enferma e todo o corazón está

desfallecido". "non hai solidez".  
Estamos presos na trampa de  
Satanás, "levados cativos por el á  
súa vontade". Efesios 2:1; Isaías 1:5,  
6; 2 Timoteo 2:26. Deus quere  
curarnos, liberarnos. Pero xa que  
isto require unha transformación  
enteira, unha renovación de toda a  
nosa natureza, debemos  
entregarnos totalmente a El.

A guerra contra un mesmo é a  
maior batalla que se librara. A  
rendición de si mesmo, entregando  
todo á vontade de Deus, require  
unha loita; pero a alma debe

someterse a Deus antes de que poida renovarse na santidade.

O goberno de Deus non está, como diría Satanás, fundado nunha sumisión cega, nun control irracional. Apela ao intelecto e á conciencia. "Ven agora e razoemos xuntos" é a invitación do Creador aos seres que fixo. Isaías 1:18. Deus non forza a vontade das súas criaturas. Non pode aceptar unha homenaxe que non se fai de forma voluntaria e intelixente. Unha mera submisión forzada impediría todo desenvolvemento real da mente ou do carácter; faría do home un mero

autómata. Non é ese o propósito do Creador. El desexa que o home, a obra de coroa do seu poder creativo, alcance o maior desenvolvemento posible. El pon diante de nós a altura da bendición á que desexa traernos a través da súa graza. Invítanos a entregarnos a El, para que El faga a súa vontade en nós. Queda por nós escoller se seremos liberados da escravitude do pecado, para compartir a gloriosa liberdade dos fillos de Deus.

Ao entregarnos a Deus, debemos necesariamente renunciar a todo o

que nos separaría del. Por iso o Salvador di: "Quen sexa de vós que non abandone todo o que ten, non pode ser o meu discípulo". Lucas 14:33. Calquera cousa que afasta o corazón de Deus debe ser abandonada. Mammon é o ídolo de moitos. O amor ao diñeiro, o desexo de riqueza, é a cadea de ouro que os une a Satanás. A reputación e a honra mundana son adoradas por outra clase. A vida de soltura egoísta e liberdade de responsabilidade é o ídolo dos demais. Pero estas bandas serviles hai que rompelas. Non podemos ser a metade do Señor e a metade do

mundo. Non somos fillos de Deus a menos que o sexamos por completo.

Hai quen profesa servir a Deus, mentres confían nos seus propios esforzos para obedecer a súa lei, formar un carácter correcto e asegurar a salvación. Os seus corazóns non están movidos por ningún sentido profundo do amor de Cristo, pero buscan cumprir os deberes da vida cristiá como o que Deus lles esixe para gañar o ceo. Tal relixión non vale nada. Cando Cristo habite no corazón, a alma estará tan chea do seu amor, coa alegría da comunión con El, que se



unirá a El; e na contemplación del, o eu será esquecido. O amor a Cristo será a primavera da acción. Aqueles que senten o amor constrinxidor de Deus, non pregunten canto pouco se lle pode dar para satisfacer os requisitos de Deus; non piden o estándar máis baixo, senón que pretenden a perfecta conformidade coa vontade do seu Redentor. Con sincero desexo ceden todo e manifestan un interese proporcional ao valor do obxecto que buscan. Unha profesión de Cristo sen este amor profundo é mera charla, formalidade seca e pesada faena.

Pensas que é un sacrificio demasiado grande entregar todo a Cristo? Faite a pregunta: "Que me deu Cristo?" O Fillo de Deus deu no todo -vida, amor e sufrimento- para a nosa redención. E pode ser que nós, os obxectos indignos de tan grande amor, lle neguemos os nosos corazóns? Cada momento das nosas vidas fomos partícipes das bendicións da súa graza, e por iso mesmo non podemos darnos conta das profundidades da ignorancia e da miseria das que fomos salvados. Podemos mirar a Aquel a quen traspasaron os nosos pecados, e aínda estar dispostos a facer a pesar

de todo o seu amor e sacrificio?  
Tendo en conta a humillación  
infinita do Señor da gloria,  
murmuraremos porque só podemos  
entrar na vida a través do conflito e  
a humillación?

A pregunta de moitos corazóns  
orgullosos é: "Por que teño que ir en  
penitencia e humillación antes de  
poder ter a seguridade da miña  
aceptación con Deus?" Apunto a  
Cristo. Era sen pecado e, máis que  
isto, era o Príncipe do ceo; pero en  
nome do home fíxose pecado pola  
raza. "Foi contado cos  
transgresores; e levaba o pecado de

moitos e intercedía polos transgresores". Isaías 53:12.

Pero a que renunciemos, cando damos todo? Un corazón contaminado polo pecado, para que Xesús purifique, limpe co seu propio sangue e salve co seu amor incomparable. E aínda así os homes pensan que é difícil renunciar a todo! Dáme vergoña oír falar del, dáme vergoña escribilo.

Deus non nos esixe que renunciemos a nada que nos interese reter. En todo o que fai, ten en vista o benestar dos seus fillos.

Oxalá todos os que non escolleron a Cristo se decatasen de que El ten algo moito mellor que ofrecerlles do que eles están a buscar. O home está a facer o maior dano e inxustiza á súa propia alma cando pensa e actúa en contra da vontade de Deus. Non se pode atopar ningunha alegría real no camiño prohibido por Aquel que sabe o que é mellor e que planea o ben das súas criaturas. O camiño da transgresión é o camiño da miseria e da destrución.

É un erro entreter o pensamento de que Deus ten o pracer de ver sufrir aos seus fillos. Todo o ceo está

interesado na felicidade do home. O noso Pai celestial non pecha as vías de alegría a ningunha das súas criaturas. Os requisitos divinos indícanos a fuxir desas indulxencias que traerían sufrimento e decepción, que nos pecharían a porta da felicidade e do ceo. O Redentor do mundo acepta os homes tal e como son, con todos os seus desexos, imperfeccións e debilidades; e non só limpará do pecado e concederá a redención a través do seu sangue, senón que satisfará a ansia do corazón de todos os que aceptan levar o seu xugo para levar a súa carga. O seu

propósito é impartir paz e descanso a todos os que acoden a El para o pan de vida. El esixe que cumprimos só aqueles deberes que levarán os nosos pasos a alturas de felicidade ás que os desobedientes nunca poderán alcanzar. A verdadeira e gozosa vida da alma é ter Cristo formado dentro, a esperanza da gloria.

Moitos preguntan: "Como vou facer a entrega de min mesmo a Deus?" Desexas entregarte a El, pero es débil en poder moral, escravo da dúbida e estás controlado polos hábitos da túa vida de pecado. As

túas promesas e resolucións son como cordas de area. Non podes controlar os teus pensamentos, os teus impulsos, os teus afectos. O coñecemento das túas promesas incumpridas e das túas promesas perdidas debilita a túa confianza na túa propia sinceridade e fai que sintas que Deus non pode aceptarte; pero non hai que desesperar. O que cómpre comprender é a verdadeira forza da vontade. Este é o poder de goberno na natureza do home, o poder de decisión ou de elección. Todo depende da acción correcta da vontade. O poder de elección que Deus deu aos homes; é deles facer



exercicio. Non podes cambiar o teu corazón, non podes por ti mesmo darlle a Deus os seus afectos; pero podes optar por servilo. Podes darlle a túa vontade; Despois traballará en ti o querer e o facer segundo o seu gusto. Así, toda a túa natureza quedará baixo o control do Espírito de Cristo; os teus afectos centraranse nel, os teus pensamentos estarán en harmonía con El.

Os desexos de bondade e santidade son correctos ata onde chegan; pero se paras aquí, de nada servirán. Moitos perderanse mentres esperan

e desexan ser cristiáns. Non chegan ao punto de cederlle a vontade a Deus. Agora non escollen ser cristiáns.

A través do exercicio correcto da vontade, pódese facer todo un cambio na túa vida. Ao entregar a túa vontade a Cristo, alíaste co poder que está por riba de todos os principados e poderes. Terás forza de arriba para manterte firme, e así, mediante a entrega constante a Deus, poderás vivir a nova vida, incluso a vida de fe.

## Capítulo 6—Fe e aceptación

Como a túa conciencia foi vivificada polo Espírito Santo, viches algo da maldade do pecado, do seu poder, da súa culpa, da súa ai; e o miras con aborrecemento. Sentes que o pecado separou de Deus, que estás escravo do poder do mal. Canto máis loitas por escapar, máis te das conta da túa impotencia. Os teus motivos son impuros; o teu corazón está impuro. Ves que a túa vida estivo chea de egoísmo e pecado. Vostede desexa ser perdoado, ser limpo, ser liberado. Harmonía con

Deus, semellanza con El: que podes facer para obtelo?

É a paz que necesitas: o perdón do ceo e a paz e o amor na alma. O diñeiro non pode compralo, o intelecto non pode procuralo, a sabedoría non pode alcanzalo; nunca podes esperar, polos teus propios esforzos, aseguralo. Pero Deus ofréceche como un agasallo, "sen diñeiro e sen prezo". Isaías 55:1. É teu se queres, pero estende a man e agárraa. O Señor di: "Aínda que os teus pecados sexan como escarlata, serán brancos coma a neve; aínda que sexan vermellos

coma o carmesí, serán coma a la".  
Isaías 1:18. "Tamén vos darei un  
corazón novo, e poñerei dentro de  
vós un espírito novo". Ezequiel  
36:26.

Confesáche os teus pecados, e de  
corazón retiráchesos. Resolveches  
entregarte a Deus. Agora vai a el e  
pídelle que lave os teus pecados e  
che dea un corazón novo. Entón cre  
que fai isto porque o prometeu. Esta  
é a lección que Xesús ensinou  
mentres estivo na terra, que o don  
que Deus nos promete, debemos  
crer que o recibimos, e é o noso.  
Xesús curou á xente das súas

enfermidades cando tiña fe no seu poder; El axudounos nas cousas que podían ver, inspirándolles confianza nel sobre as cousas que non podían ver, levándoos a crer no seu poder para perdoar os pecados. Isto afirmou claramente na cura do paralítico: "Para que saibades que o Fillo do Home ten poder na terra para perdoar os pecados, (entón díxolle ao paralítico): Levántate, toma o teu leito. , e vai á túa casa". Mateo 9:6. Así tamén di Xoán, o evanxelista, falando dos milagres de Cristo: "Estos están escritos para que creades que Xesús é o Cristo, o Fillo de Deus; e para que, crendo,

teñades vida polo seu nome". Xoán 20:31.

Do simple relato bíblico de como Xesús curou aos enfermos, podemos aprender algo sobre como crer nel para o perdón dos pecados. Pasemos á historia do paralítico en Bethesda. O pobre enfermo estaba indefenso; levaba trinta e oito anos sen usar os seus membros. Pero Xesús mandoulle: "Levántate, toma o teu leito e anda". O enfermo podería ter dito: "Señor, se me curas, obedecerei a túa palabra". Pero, non, cría na palabra de Cristo, cría que estaba sano e fixo o esforzo

dunha vez; quixo andar, e andou.  
Actuou na palabra de Cristo, e Deus  
deu o poder. Quedou completo.

Do mesmo xeito es un pecador. Non  
podes expiar os teus pecados  
pasados; non podes cambiar o teu  
corazón e facerte santo. Pero Deus  
promete facer todo isto por ti a  
través de Cristo. Cres esa promesa.  
Confesas os teus pecados e  
entrégase a Deus. Queredes  
servirle. Así como fai isto, Deus  
cumprirá a súa palabra para ti. Se  
cres na promesa, cre que estás  
perdoado e purificado, Deus  
proporciona o feito; estás sanado,



así como Cristo deu o poder paralítico para andar cando o home cría que estaba curado. É así se o cres.

Non esperes a sentir que estás sano, pero di: "Creo; é así, non porque o sinta, senón porque Deus prometeu".

Xesús di: "O que queirades, cando recedes, creed que o recibides, e o terás". Marcos 11:24. Hai unha condición para esta promesa: que oremos segundo a vontade de Deus. Pero a vontade de Deus é limparnos do pecado, facernos os seus fillos e

permitirnos vivir unha vida santa. Así que podemos pedir estas bendicións e crer que as recibimos e agradecer a Deus que as recibimos. É o noso privilexio ir a Xesús e ser limpos, e estar ante a lei sen vergoña nin remordementos. "Por tanto, agora non hai condena para os que están en Cristo Xesús, que non andan segundo a carne, senón segundo o Espírito". Romanos 8:1.

A partir de agora non es o teu; cómprache cun prezo. "Non foches redimidos con cousas corruptibles, como prata e ouro; ... pero co sangue precioso de Cristo, coma

dun año sen defecto e sen mancha".  
1 Pedro 1:18, 19. A través deste simple acto de crer en Deus, o Espírito Santo xerou unha nova vida no teu corazón. Vostede é como un neno nacido na familia de Deus, e El quéreche como ama ao seu Fillo.

Agora que te entregaches a Xesús, non te retraes, non te apartes del, senón que día a día di: "Eu son de Cristo; entregueime a El". e pídelle que che dea o seu Espírito e te garde pola súa graza. Do mesmo xeito que dándote a Deus e crendo nel, te convertes no seu fillo, así

debes vivir nel. O apóstolo di:  
"Como recibistes a Cristo Xesús, o  
Señor, así andades nel". Colosenses  
2:6.

Algúns parecen sentir que deben estar en liberdade condicional e deben demostrarlle ao Señor que están reformados, antes de poder reclamar a súa bendición. Pero aínda agora poden reclamar a bendición de Deus. Deben ter a súa graza, o Espírito de Cristo, para axudar ás súas enfermidades, ou non poden resistir o mal. Xesús encántalle que veñamos a El tal e como somos, pecadores, indefensos,

dependentes. Podemos vir con toda a nosa debilidade, a nosa tolemia, a nosa pecaminosidade e caer aos seus pés en penitencia. A súa gloria é rodearnos nos brazos do seu amor e vendar as nosas feridas, limparnos de toda impureza.

Aquí é onde miles fallan; non cren que Xesús os perdoe persoalmente, individualmente. Non toman a Deus na súa palabra. É privilexio de todos os que cumpren as condicións saber por si mesmos que o perdón se estende libremente por cada pecado. Abandona a sospeita de que as promesas de Deus non son

para ti. Son para cada transgresor arrependido. A forza e a graza foron proporcionadas a través de Cristo para ser traídas por anxos ministradores a cada alma crente. Ninguén é tan pecador que non poida atopar forza, pureza e xustiza en Xesús, que morreu por eles. Está esperando para desposuílos das súas roupas manchadas e contaminadas de pecado, e para poñerlles as vestiduras brancas da xustiza; Dálles vivir e non morrer.

Deus non trata connosco como os homes finitos tratan uns cos outros. Os seus pensamentos son

pensamentos de misericordia, amor e tenra compaixón. El di: "Que o impío abandone o seu camiño, e o inxusto os seus pensamentos; e que volva ao Señor, e El terá misericordia del; e ao noso Deus, porque El perdoará en abundancia". "Borrarei como unha nube espesa as túas transgresións e, como unha nube, os teus pecados". Isaías 55:7; 44:22.

"Non teño pracer na morte do que morre, di o Señor Deus; por iso volvédevos e vivides". Ezequiel 18:32. Satanás está preparado para roubar as benditas garantías de

Deus. Desexa sacar da alma cada brillo de esperanza e cada raio de luz; pero non debes permitir que o faga. Non prestes oído ao tentador, senón di: "Xesús morreu para que eu viva. El quéreme e non quere que pereza. Teño un Pai celestial compasivo; e aínda que abusei do seu amor, aínda que as bendicións que El me deu foron malgastadas, levantareime e irei ao meu Pai e digo: Pequei contra o ceo e ante Ti, e xa non son digno de selo. chamado Teu fillo: faime como un dos teus jornaleros.'" A parábola cóntache como será recibido o vagabundo: "Cando aínda estaba moi lonxe, o



seu pai viu-no, compaixouse, correu e caeu. no pescozo e bicouno".

Lucas 15:18-20.

Pero mesmo esta parábola, por tenra e conmovedora que sexa, non chega a expresar a infinita compaixón do Pai celestial. O Señor declara polo seu profeta: "Eu ameí cun amor eterno; polo tanto, atraínte con misericordia". Xeremías 31:3. Mentres o pecador aínda está lonxe da casa do Pai, malgastando as súas substancias nun país extraño, o corazón do Pai anhela por el; e toda ansia que se esperta na alma de volver a Deus non é

máis que a tenra súplica do seu Espírito, cortexando, suplicando, atraendo ao vagabundo ao corazón de amor do seu Pai.

Coas ricas promesas da Biblia ante ti, podes dar lugar á dúbida? Podes crer que cando o pobre pecador desexa volver, anhela abandonar os seus pecados, o Señor impídelle severamente que se poña de pé en arrepentimento? Fóra de tales pensamentos! Nada pode ferir máis a túa alma que ter unha concepción deste tipo do noso Pai celestial. Odia o pecado, pero ama o pecador, e entregouse na persoa de Cristo,

para que todos os que queiran se salvasen e teñan a bendición eterna no reino da gloria. Que linguaxe máis forte ou máis tenra se puido empregar do que el escolleu para expresar o seu amor por nós? El declara: "¿Pode unha muller esquecer o seu fillo de mama, para que non teña compaixón do fillo do seu ventre? si, poden esquecer, pero eu non te esqueceréi". Isaías 49:15.

Mira cara arriba, ti que dubidas e tremes; pois Xesús vive para interceder por nós. Agradece a Deus o don do seu querido Fillo e reza para que non morrese por ti en

balde. O Espírito invítao hoxe. Ven con todo o teu corazón a Xesús, e podes reclamar a súa bendición.

Mentres leas as promesas, lembra que son a expresión de amor e piedade indecibles. O gran corazón do Amor Infinito é atraído cara ao pecador cunha compaixón sen límites. "Temos a redención polo seu sangue, o perdón dos pecados". Efesios 1:7. Si, só cre que Deus é o teu axudante. Quere restaurar a súa imaxe moral no home. Cando te achegas a El con confesión e arrepentimento, El achegarase a ti con misericordia e perdón.



## Capítulo 7—A proba do discipulado

“Se alguén está en Cristo, é unha criatura nova: as cousas antigas pasaron; velaquí, todas as cousas son novas”. 2 Corintios 5:17.

É posible que unha persoa non poida dicir a hora exacta ou o lugar, nin rastrexar toda a cadea de circunstancias no proceso de conversión; pero isto non demostra que non estea convertido. Cristo díxolle a Nicodemo: "O vento sopra onde quere, e escoitas o seu son, pero non sabes de onde vén nin a

onde vai: así é todo o que nace do Espírito". Xoán 3:8. Como o vento, que é invisible, pero cuxos efectos se ven e se senten claramente, é o Espírito de Deus na súa obra sobre o corazón humano. Ese poder rexenerador, que ningún ollo humano pode ver, xera unha nova vida na alma; crea un novo ser a imaxe de Deus. Aínda que a obra do Espírito é silenciosa e imperceptible, os seus efectos son evidentes. Se o corazón foi renovado polo Espírito de Deus, a vida dará testemuño do feito. Aínda que non podemos facer nada para cambiar o noso corazón ou para

poñernos en harmonía con Deus; aínda que non debemos confiar en absoluto en nós mesmos nin nas nosas boas obras, as nosas vidas revelarán se a graza de Deus habita dentro de nós. Verase un cambio no carácter, nos hábitos, nas querencias. O contraste será claro e decidido entre o que foron e o que son. O personaxe revélase, non por bos feitos ocasionais e por malas feitas ocasionais, senón pola tendencia das palabras e actos habituais.

É certo que pode haber unha corrección exterior de



comportamento sen o poder renovador de Cristo. O amor á influencia e o desexo da estima dos demais poden producir unha vida ben ordenada. O auto-respecto pode levarnos a evitar a aparición do mal. Un corazón egoísta pode realizar accións xenerosas. Por que medios, entón, determinaremos de que lado estamos?

Quen ten o corazón? Con quen están os nosos pensamentos? De quen nos gusta conversar? Quen ten os nosos afectos máis cálidos e as nosas mellores enerxías? Se somos de Cristo, os nosos pensamentos

están con El, e os nosos  
pensamentos máis doces son del.  
Todo o que temos e somos está  
consagrado a El. Anhelamos levar a  
súa imaxe, respirar o seu espírito,  
facer a súa vontade e agradecerlle en  
todas as cousas.

Os que se convertan en novas  
criaturas en Cristo Xesús  
producirán os froitos do Espírito:  
"amor, gozo, paz, paciencia,  
mansedume, bondade, fe,  
mansedume, temperanza". Gálatas  
5:22, 23. Xa non se formarán  
segundo os desexos anteriores,  
senón que, pola fe do Fillo de Deus,

seguirán os seus pasos, reflectirán o seu carácter e purificaranse igual que El é puro. As cousas que antes odiaban agora aman, e as cousas que antes amaban odian. Os orgullosos e asertivos fanse mansos e humildes de corazón. Os vanidosos e arrogantes vólvense serios e discretos. Os borrachos vólvense sobrios e os derrochadores puros. Deixáranse de lado os costumes e modas vanas do mundo. Os cristiáns non buscarán o "adorno exterior", senón "o home oculto do corazón, no que non é corruptible, mesmo o adorno dun espírito manso e tranquilo". 1 Pedro 3:3, 4.

Non hai evidencia de  
arrepentimento xenuíno a non ser  
que funcione a reforma. Se restaura  
a prenda, dá de novo o que roubara,  
confesa os seus pecados e ama a  
Deus e aos seus semellantes, o  
pecador pode estar seguro de que  
pasou da morte á vida.

Cando, como seres pecadores e  
errados, chegamos a Cristo e nos  
facemos partícipes da súa graza de  
perdón, o amor xorde no corazón.  
Toda carga é leve, pois o xugo que  
Cristo impón é doado. O deber  
convértese nun pracer e o sacrificio

nun pracer. O camiño que antes parecía envolto na escuridade, faise brillante cos raios do Sol da Xustiza.

A beleza do carácter de Cristo verase nos seus seguidores. Foi o seu deleite facer a vontade de Deus. O amor a Deus, o celo pola súa gloria, foi o poder controlador na vida do noso Salvador. O amor embeleceu e ennobreceu todas as súas accións. O amor é de Deus. O corazón non consagrado non pode orixinalo nin producir. Atópase só no corazón onde reina Xesús.

"Amamos, porque El nos amou primeiro". 1 Xoán 4:19, RV No

corazón renovado pola graza divina, o amor é o principio de acción. Modifica o carácter, rexe os impulsos, controla as paixóns, somete a inimizade e ennobrece os afectos. Este amor, querido na alma, endulza a vida e derrama unha influencia refinadora sobre todo.

Hai dous erros contra os que os fillos de Deus, especialmente aqueles que acaban de confiar na súa graza, deben gardarse especialmente. A primeira, xa detida, é a de mirar para as súas propias obras, confiando en todo o que poden facer, para poñerse en

harmonía con Deus. Quen intenta facerse santo polas súas propias obras en gardar a lei, está tentando unha imposibilidade. Todo o que o home pode facer sen Cristo está contaminado con egoísmo e pecado. Só a graza de Cristo, a través da fe, pode facernos santos.

O erro contrario e non menos perigoso é que a crenza en Cristo libera aos homes de gardar a lei de Deus; que xa que só pola fe nos facemos partícipes da graza de Cristo, as nosas obras non teñen nada que ver coa nosa redención.

Pero observa aquí que a obediencia non é unha mera conformidade exterior, senón o servizo do amor. A lei de Deus é unha expresión da súa propia natureza; é unha encarnación do gran principio do amor e, polo tanto, é o fundamento do seu goberno no ceo e na terra. Se os nosos corazóns se renovan á semellanza de Deus, se o amor divino está implantado na alma, non se cumprirá a lei de Deus na vida? Cando o principio do amor se implanta no corazón, cando o home é renovado segundo a imaxe de Aquel que o creou, cúmprese a promesa do novo pacto: "Poñerei as



miñas leis nos seus corazóns, e escribirei nas súas mentes. ”.

Hebreos 10:16. E se a lei está escrita no corazón, non dará forma á vida?

A obediencia -o servizo e a fidelidade do amor- é o verdadeiro sinal do discipulado. Así, a

Escritura di: "Este é o amor de

Deus: que gardemos os seus

mandamentos". "O que di: Eu o

coñezo, e non cumpre os seus

mandamentos, é mentireiro, e a

verdade non está nel". 1 Xoán 5:3;

2:4. En lugar de liberar ao home da

obediencia, é a fe, e só a fe, a que

nos fai partícipes da graza de

Cristo, que nos permite facer obediencia.

Non gañamos a salvación coa nosa obediencia; pois a salvación é o don gratuito de Deus, para ser recibido pola fe. Pero a obediencia é froito da fe. "Vós sabedes que se manifestou para quitar os nosos pecados; e nel non hai pecado. Quen permanece nel non peca; quen peca non o viu, nin o coñeceu". 1 Xoán 3:5, 6. Aquí está a verdadeira proba. Se permanecemos en Cristo, se o amor de Deus habita en nós, os nosos sentimentos, os nosos pensamentos, os nosos propósitos, as nosas

accións estarán en harmonía coa vontade de Deus expresada nos preceptos da súa santa lei. "Felliños, que ninguén vos engañe: o que fai a xustiza é xusto, así como el é". 1 Xoán 3:7. A xustiza defínese polo estándar da lei santa de Deus, como se expresa nos dez preceptos dados sobre o Sinaí.

Esa chamada fe en Cristo que profesa liberar os homes da obriga de obediencia a Deus, non é fe, senón presunción. "Pola graza sodes salvos mediante a fe". Pero "a fe, se non ten obras, está morta". Efesios 2:8; Santiago 2:17. Xesús dixo de si

mesmo antes de vir á terra: "Dá gusto de facer a túa vontade, oh meu Deus; si, a túa lei está no meu corazón". Salmos 40:8. E xusto antes de subir de novo ao ceo, declarou: "Guardei os mandamentos do meu Pai e permanezo no seu amor". Xoán 15:10. A Escritura di: "Nisto sabemos que o coñecemos, se gardamos os seus mandamentos... O que di que permanece nel debe andar tamén así como el camiñou". 1 Xoán 2:3-6. "Porque tamén Cristo sufriu por nós, deixándonos un exemplo, para que sigásemos os seus pasos". 1 Pedro 2:21.

A condición da vida eterna é agora o que sempre foi, o que era no Paraíso antes da caída dos nosos primeiros pais, a perfecta obediencia á lei de Deus, a xustiza perfecta. Se a vida eterna fose concedida con calquera condición menos que esta, entón a felicidade de todo o universo estaría en perigo. O camiño estaría aberto para que o pecado, con todo o seu tren de desgrazas e miserias, fose inmortalizado.

Era posible que Adán, antes da caída, formase un carácter xusto por obediencia á lei de Deus. Pero non

conseguiu facelo, e debido ao seu pecado a nosa natureza caeu e non podemos facernos xustos. Xa que somos pecadores, impíos, non podemos obedecer perfectamente a santa lei. Non temos ningunha xustiza propia coa que satisfacer as demandas da lei de Deus. Pero Cristo fixonos unha vía de escape. El viviu na terra entre probas e tentacións como as que temos que afrontar. Viviu unha vida sen pecado. El morreu por nós, e agora ofrece tomar os nosos pecados e darnos a súa xustiza. Se te entregas a El e o aceptas como o teu Salvador, entón, por pecaminoso

que puidese ser a túa vida, por El é considerado xusto. O carácter de Cristo está no lugar do teu carácter, e es aceptado diante de Deus como se non tiveses pecado.

Máis que isto, Cristo cambia o corazón. El permanece no teu corazón pola fe. Debes manter esta conexión con Cristo mediante a fe e a entrega continua da túa vontade a El; e mentres fagas isto, El traballará en ti o querer e o facer segundo o seu gusto. Así podedes dicir: "A vida que agora vivo na carne, vívoa pola fe do Fillo de Deus, quen me amou e se entregou a si mesmo por

min". Gálatas 2:20. Entón Xesús díxolles aos seus discípulos: "Non sodes vós os que falades, senón o Espírito do voso Pai quen fala en vós". Mateo 10:20. Entón, con Cristo obrando en ti, manifestarás o mesmo espírito e farás as mesmas boas obras: obras de xustiza, obediencia.

Entón non temos nada en nós do que presumir. Non temos motivos para a autoexaltación. O noso único fundamento de esperanza está na xustiza de Cristo imputada a nós, e na que o seu Espírito obra en e a través de nós.



Cando falamos de fe, hai unha distinción que hai que ter en conta. Hai un tipo de crenza que é totalmente distinta da fe. A existencia e o poder de Deus, a verdade da súa palabra, son feitos que ata Satanás e os seus anfitrións non poden negar. A Biblia di que "os demos tamén cren e tremen". pero isto non é fe. Santiago 2:19. Onde non só hai unha crenza na palabra de Deus, senón unha submisión da vontade a El; onde o corazón se lle entrega, os afectos fixados nel, hai a fe, a fe que obra polo amor e purifica a alma. A

través desta fe o corazón renóvase á imaxe de Deus. E o corazón que no seu estado non renovado non está suxeito á lei de Deus, nin o pode estar, agora delétase cos seus santos preceptos, exclamando co salmista: "¡Oh, canto amo a túa lei! é a miña meditación todo o día". Salmos 119:97. E a xustiza da lei cúmprese en nós, "que non andamos segundo a carne, senón segundo o Espírito". Romanos 8:1.

Hai quen coñeceu o amor perdonador de Cristo e que realmente desexan ser fillos de Deus, aínda que se dan conta de

que o seu carácter é imperfecto, a súa vida defectuosa, e están dispostos a dubidar de se os seus corazóns foron renovados polo Espírito Santo. . A tales diríalle: Non retrocedes desesperado. Moitas veces teremos que inclinarnos e chorar aos pés de Xesús polas nosas carencias e erros, pero non debemos desanimarnos. Aínda que sexamos vencidos polo inimigo, non somos rexeitados, nin abandonados nin rexeitados por Deus. Non; Cristo está á dereita de Deus, que tamén intercede por nós. Dixo o amado Xoán: "Isto escribovos para que non pequés. E

se alguén peca, temos un avogado ante o Pai, Xesucristo, o xusto". 1 Xoán 2:1. E non esquezas as palabras de Cristo: "O Pai mesmo te ama". Xoán 16:27. El desexa restaurarte a si mesmo, ver reflectida en ti a súa propia pureza e santidade. E se te entregas a El, quen comezou en ti unha boa obra, levaraa ata o día de Xesucristo. Reza con máis fervor; crer máis plenamente. Cando chegamos a desconfiar do noso propio poder, confiemos no poder do noso Redentor e loaremos a Aquel que é a saúde do noso rostro.

Canto máis te achegues de Xesús, máis defectuoso aparecerás aos teus propios ollos; porque a túa visión será máis clara e as túas imperfeccións veranse en amplo e distinto contraste coa súa natureza perfecta. Esta é unha evidencia de que os enganos de Satanás perderon o seu poder; que a influencia vivificante do Espírito de Deus estás despertando.

Ningún amor profundo por Xesús pode habitar no corazón que non se dea conta da súa propia pecaminosidade. A alma que é transformada pola graza de Cristo

admirará o seu carácter divino; pero se non vemos a nosa propia deformidade moral, é unha evidencia inconfundible de que non tivemos unha visión da beleza e excelencia de Cristo.

Canto menos vexamos estimar en nós mesmos, máis veremos estimar a infinita pureza e beleza do noso Salvador. Unha visión da nosa pecaminosidade lévanos a Aquel que pode perdoar; e cando a alma, decatándose da súa impotencia, estenda a man despois de Cristo, El revelarase en poder. Canto máis nos leve a nosa sensación de necesidade

cara a El e á palabra de Deus, máis puntos de vista exaltados teremos do seu carácter, e máis plenamente reflectiremos a súa imaxe.

## Capítulo 8—Creced en Cristo

O cambio de corazón polo que nos convertemos en fillos de Deus está na Biblia que se fala de nacemento. De novo, compárase coa xerminación da boa semente sementada polo labrego. Do mesmo xeito, os que acaban de converterse a Cristo son, "como bebés recién nacidos", para "creced" ata a estatura de homes e mulleres en Cristo Xesús. 1 Pedro 2:2; Efesios 4:15. Ou como a boa semente sementada no campo, deben medrar e dar froitos. Isaías di que "serán chamados árbores da xustiza, plantación do



Señor, para que sexa glorificado".  
Isaías 61:3. Así, a partir da vida natural, debuxan ilustracións, para axudarnos a comprender mellor as misteriosas verdades da vida espiritual.

Non toda a sabedoría e a habilidade do home poden producir vida no obxecto máis pequeno da natureza. Só a través da vida que Deus mesmo imparteu, pode vivir unha planta ou un animal. Polo tanto, só a través da vida de Deus nace a vida espiritual no corazón dos homes. A menos que un home "naza de arriba", non pode facerse

partícipe da vida que Cristo veu dar. Xoán 3:3, marxe.

Como coa vida, tamén ocorre co crecemento. É Deus quen fai florecer o brote e froito a flor. É polo seu poder que se desenvolve a semente, "primeiro a lámina, despois a espiga, despois o millo cheo na espiga". Marcos 4:28. E o profeta Oseas di de Israel: "Medrará coma o lirio". "Reviverán como o millo e crecerán como a vide". Oseas 14:5, 7. E Xesús dinos que "consideremos os lirios como medran". Lucas 12:27. As plantas e as flores non crecen polo seu propio

coidado, ansiedade ou esforzo, senón recibindo o que Deus lles proporcionou para ministrarlles a vida. O neno non pode, por ningunha ansiedade ou poder propio, aumentar a súa estatura. Xa non podes, pola ansiedade ou o esforzo de ti mesmo, conseguir o crecemento espiritual. A planta, o neno, crece recibindo do seu contorno o que lle serve á vida: aire, sol e alimentos. O que son estes dons da natureza para os animais e as plantas, tal é Cristo para os que confían nel. El é a súa "luz eterna", "un sol e un escudo". Isaías 60:19; Salmos 84:11. Será como "o orballo

para Israel". "Descenderá como choiva sobre a herba segada". Oseas 14:5; Salmos 72:6. El é a auga viva, "o pan de Deus... que baixa do ceo e dá vida ao mundo". Xoán 6:33.

No don incomparable do seu Fillo, Deus rodeou o mundo enteiro cunha atmosfera de graza tan real como o aire que circula polo globo. Todos os que opten por respirar esta atmosfera vivificante vivirán e crecerán ata alcanzar a estatura de homes e mulleres en Cristo Xesús.

Así como a flor se volve cara ao sol, para que os raios brillantes axuden

a perfeccionar a súa beleza e simetría, así debemos voltarnos ao Sol da Xustiza, para que a luz do ceo brille sobre nós, para que o noso carácter se desenvolva á semellanza de Cristo. .

Xesús ensina o mesmo cando di: "Permanede en min, e eu en vós. Como a rama non pode dar froito por si mesma, se non permanece na vide; xa non podedes máis, se non permanecedes en min... Sen min non podedes facer nada". Xoán 15:4, 5. Dependes de Cristo, para vivir unha vida santa, como a póla dos proxenitores para o crecemento

e a fecundidade. Ademais del non tes vida. Non tes poder para resistir a tentación nin para crecer en graza e santidade. Permanecendo nel, podes florecer. Tirando a túa vida del, non murcharás nin serás infructuoso. Serás coma unha árbore plantada a carón dos ríos de auga.

Moitos teñen a idea de que deben facer algunha parte do traballo sós. Eles confiaron en Cristo para o perdón do pecado, pero agora buscan polos seus propios esforzos vivir ben. Pero cada esforzo deste tipo debe fracasar. Xesús di: "Sen

min non podedes facer nada". O noso crecemento en graza, a nosa alegría, a nosa utilidade, todo depende da nosa unión con Cristo. É pola comunión con El, diariamente, cada hora, -por morar nel,- que debemos medrar na graza. Non só é o autor, senón o que remata a nosa fe. É Cristo primeiro e último e sempre. El debe estar connosco, non só ao principio e ao final do noso curso, senón en cada paso do camiño. David di: "Puxín sempre ao Señor diante de min: porque está á miña dereita, non me conmoverei". Salmos 16:8.

Preguntas: "Como vou permanecer en Cristo?" Do mesmo xeito que o recibiches ao principio. "Como, polo tanto, recibistes a Cristo Xesús o Señor, así andades nel". "O xusto vivirá pola fe". Colosenses 2:6; Hebreos 10:38. Entregaste a Deus, para ser completamente seu, para servilo e obedecer, e tomaches a Cristo como o teu Salvador. Non podías expiar os teus pecados nin cambiar o teu corazón; pero tendo te entregado a Deus, cres que El por amor de Cristo fixo todo isto por ti. Pola fe fixeches de Cristo, e pola fe debes crecer nel, dándolle e recibindo. Debes dar todo, o teu



corazón, a túa vontade, o teu servizo, entregarte a El para obedecer todos os seus requisitos; e debes tomar todo, Cristo, a plenitude de toda bendición, para que permaneza no teu corazón, para que sexa a túa forza, a túa xustiza, o teu axudante eterno, para que che dea poder para obedecer.

Conságrate a Deus pola mañá; fai deste o teu primeiro traballo. Que a túa oración sexa: "Tómame, Señor, como totalmente teu. Poño todos os meus plans aos teus pés. Úsame hoxe no teu servizo. Quédate comigo, e que todo o meu traballo

se faga en ti". Este é un asunto cotián. Cada mañá conságrate a Deus para ese día. Entréguelle todos os teus plans, para que se leven a cabo ou abandonen como indicará a súa providencia. Así, día a día podes estar dando a túa vida nas mans de Deus, e así a túa vida será moldeada cada vez máis despois da vida de Cristo.

Unha vida en Cristo é unha vida de tranquilidade. Pode que non haxa éxtase do sentimento, pero debería haber unha confianza permanente e pacífica. A túa esperanza non está en ti mesmo; está en Cristo. A túa

debilidade está unida á súa forza, a túa ignorancia á súa sabedoría, a túa fragilidade ao seu poder perdurable. Polo tanto, non debes mirar a ti mesmo, non deixar que a mente se demore sobre ti, senón mirar a Cristo. Deixe a mente habitar no seu amor, na beleza, na perfección do seu carácter. Cristo na súa abnegación, Cristo na súa humillación, Cristo na súa pureza e santidade, Cristo no seu amor incomparable, este é o tema para a contemplación da alma. Amándoo, copiándoo, dependendo totalmente del, tes que transformarte á súa semellanza.

Xesús di: "Quede en min". Estas palabras transmiten a idea de descanso, estabilidade, confianza. De novo invita: "Ven a min... e eu vos darei descanso". Mateo 11:28. As palabras do salmista expresan o mesmo pensamento: "Descansa no Señor e agarda nel con paciencia". E Isaías dá a seguridade: "Na quietud e na confianza estará a túa forza". Salmos 37:7; Isaías 30:15. Este resto non se atopa en inactividade; pois na invitación do Salvador únese a promesa de descanso coa chamada ao traballo: "Tomade sobre vós o meu xugo: ... e atoparedes

descanso". Mateo 11:29. O corazón que descansa máis plenamente en Cristo será máis serio e activo no seu traballo.

Cando a mente habita sobre si mesmo, é afastada de Cristo, a fonte de forza e vida. De aí que sexa o esforzo constante de Satanás manter a atención desviada do Salvador e evitar así a unión e comunión da alma con Cristo. Os praceres do mundo, as preocupacións e as perplexidades e as tristezas da vida, os defectos dos demais ou os teus propios defectos e imperfeccións, procurará desviar a mente a

calquera ou a todos. Non se deixe enganar polos seus dispositivos. Moitos que son realmente conscientes, e que desexan vivir para Deus, moitas veces leva a deterse nos seus propios defectos e debilidades, e así, separándoos de Cristo, el espera conseguir a vitoria. Non debemos facernos a nós mesmos o centro e satisfacer a ansiedade e o medo de se nos salvaremos. Todo isto afasta a alma da Fonte da nosa forza. Encomende a custodia da túa alma a Deus e confía nel. Fala e pensa en Xesús. Que se perda nel. Abandona toda dúbida; descarta os teus medos. Di

co apóstolo Paulo: «Vivo; pero non eu, senón Cristo vive en min; e a vida que agora vivo na carne, vívoa pola fe do Fillo de Deus, quen me amou e se entregou a si mesmo por min”. Gálatas 2:20. Descansa en Deus. El é capaz de manter o que lle comprometeu. Se te deixas nas súas mans, El sacarache máis que vencedor por medio de Aquel que te amou.

Cando Cristo tomou sobre el a natureza humana, uniu a humanidade a si mesmo por un lazo de amor que nunca pode ser roto por ningún poder salvo a

elección do propio home. Satanás presentará constantemente atraccións para inducirnos a romper este lazo: a optar por separarnos de Cristo. Aquí é onde hai que velar, esforzarnos, rezar, para que nada nos incite a escoller outro mestre; pois sempre somos libres de facelo. Pero manteñamos os nosos ollos postos en Cristo, e El preservaranos. Mirando a Xesús, estamos a salvo. Nada pode arrancarnos da súa man. Ao contemplalo constantemente, "cambiamos á mesma imaxe de gloria en gloria, como polo Espírito do Señor". 2 Corintios 3:18.



Foi así como os primeiros discípulos gañaron a súa semellanza co querido Salvador. Cando eses discípulos escoitaron as palabras de Xesús, sentiron a necesidade del. Buscáronlle, atoparon, seguírono. Estaban con El na casa, na mesa, no armario, no campo. Estaban con El como alumnos cun mestre, recibindo diariamente dos seus beizos leccións de verdade santa. Miraban para El, como servos do seu amo, para aprender o seu deber. Aqueles discípulos eran homes "suxeitos a paixóns semellantes como nós". Santiago 5:17. Tiveron a mesma batalla co pecado que loitar.

Necesitaban a mesma graza, para vivir unha vida santa.

Mesmo Xoán, o discípulo amado, o que reflectiu máis plenamente a semellanza do Salvador, non posuía naturalmente esa beleza de carácter. Non só era autoafirmativo e ambicioso para a honra, senón impetuoso e resentido ante as lesións. Pero cando se lle manifestou o carácter do Divino, viu a súa propia deficiencia e foi humillado polo coñecemento. A forza e a paciencia, o poder e a tenrura, a maxestade e a mansedume, que contemplaba na

vida cotiá do Fillo de Deus,  
encheron a súa alma de admiración  
e amor. Día a día o seu corazón foi  
atraído cara a Cristo, ata que se  
perdeu de vista no amor polo seu  
Mestre. O seu temperamento  
resentido e ambicioso cedeuse ao  
poder moldeador de Cristo. A  
influencia rexeneradora do Espírito  
Santo renovou o seu corazón. O  
poder do amor de Cristo fixo unha  
transformación do carácter. Este é o  
resultado seguro da unión con  
Xesús. Cando Cristo permanece no  
corazón, toda a natureza  
transfórmase. O Espírito de Cristo,  
o seu amor, suaviza o corazón,

somete a alma e eleva os pensamentos e desexos cara a Deus e o ceo.

Cando Cristo subiu ao ceo, o sentido da súa presenza aínda estaba cos seus seguidores. Foi unha presenza persoal, chea de amor e luz. Xesús, o Salvador, que camiñara, falara e orar con eles, que lles falara esperanza e consolo aos seus corazóns, mentres a mensaxe de paz aínda estaba nos seus beizos, fora levado deles ao ceo, e os tons de A súa voz volveu a eles, cando a nube de anxos o recibiu: "Velaí, estou contigo todos os días, ata o fin

do mundo". Mateo 28:20. Subiu ao ceo en forma de humanidade. Eles sabían que estaba diante do trono de Deus, aínda o seu Amigo e Salvador; que as súas simpatías non cambiaron; que aínda estaba identificado coa humanidade sufrinte. Estaba presentando ante Deus os méritos do seu propio sangue precioso, mostrando as súas mans e pés feridos, en lembranza do prezo que pagara polos seus redimidos. Eles sabían que subiu ao ceo para prepararlles lugares, e que viría de novo e levalos para si.

Cando se reuniron despois da ascensión, estaban ansiosos por presentar as súas peticións ao Pai no nome de Xesús. Con temor solemne, inclináronse en oración, repetindo a seguridade: "O que lle pidades ao Pai no meu nome, el darao. Ata agora non pediches nada no meu nome: pedide, e recibiredes, para que a vosa alegría sexa plena". Xoán 16:23, 24. Estenderon cada vez máis a man da fe co poderoso argumento: "É Cristo que morreu, si máis ben, que resucitou, que está á dereita de Deus, quen tamén intercede. para nós". Romanos 8:34. E Pentecostés trouxolles a presenza

do Consolador, de quen Cristo dixo: "Estará en vós". E dixo ademais: "Convénvos que me vaia; porque se non me vou, o Consolador non virá a vós; pero se me vou, mandareino a vós". Xoán 14:17; 16:7. En diante, a través do Espírito, Cristo debía permanecer continuamente no corazón dos seus fillos. A súa unión con El estaba máis estreita que cando estaba persoalmente con eles. A luz, o amor e o poder de Cristo que habita dentro deles brillaron a través deles, de modo que os homes, contemplando, "marabilizaron; e souberon deles

que estiveran con Xesús". Feitos 4:13.

Todo o que Cristo foi para os discípulos, quere ser hoxe para os seus fillos; porque nesa última oración, co pequeno grupo de discípulos reunidos arredor del, dixo: "Non rezo só por estes, senón tamén polos que cren en min pola súa palabra". Xoán 17:20.

Xesús rezou por nós e pediu que fosemos un con El, así como El é un co Pai. Que unión é esta! O Salvador dixo de si mesmo: "O Fillo non pode facer nada por si mesmo". "o Pai



que habita en min, fai as obras".  
Xoán 5:19; 14:10. Entón, se Cristo  
habita nos nosos corazóns, obrará  
en nós "tanto para querer como  
para facer, segundo o seu gusto".  
Filipenses 2:13. Traballaremos como  
El traballou; manifestaremos o  
mesmo espírito. E así, amándoo e  
permanecendo nel, "creceremos  
para el en todas as cousas, que é a  
cabeza, Cristo". Efesios 4:15.

## Capítulo 9—O traballo e a vida

Deus é a fonte de vida e luz e alegría para o universo. Como os raios de luz do sol, como os regos de auga que brotan dunha fonte viva, el saen bendicións a todas as súas criaturas. E onde queira que a vida de Deus estea no corazón dos homes, fluirá para os demais en amor e bendición.

A alegría do noso Salvador estaba na elevación e redención dos homes caídos. Por iso non consideraba querida a súa vida, senón que soportou a cruz, desprezando a

vergoña. Entón, os anxos sempre se dedican a traballar pola felicidade dos demais. Esta é a súa alegría. O que os corazóns egoístas considerarían un servizo humillante, ministrando aos miserables e de todos os xeitos inferiores en carácter e rango, é obra de anxos sen pecado. O espírito do amor abnegado de Cristo é o espírito que impregna o ceo e é a esencia mesma da súa felicidade. Este é o espírito que posuirán os seguidores de Cristo, o traballo que farán.

Cando o amor de Cristo está consagrado no corazón, como doce perfume non se pode ocultar. A súa santa influencia será sentida por todos os que entremos en contacto. O espírito de Cristo no corazón é como unha fonte no deserto, que flúe para refrescar a todos e fai que os que están listos para perecer, ansiosos por beber da auga da vida.

O amor a Xesús manifestarase nun desexo de traballar mentres traballaba para a bendición e a elevación da humanidade. Levará ao amor, a tenrura e a simpatía cara

a todas as criaturas do coidado do noso Pai celestial.

A vida do Salvador na terra non foi unha vida de soltura e devoción a si mesmo, senón que traballou con esforzo persistente, serio e incansable pola salvación da humanidade perdida. Do pesebre ao Calvario Seguiu o camiño da abnegación e procurou non ser liberado de tarefas arduas, viaxes penosas e coidados e traballos esgotadores. El dixo: "O Fillo do Home non veu para ser servido, senón para ministrar e para dar a súa vida en rescate por moitos".

Mateo 20:28. Este foi o único gran obxecto da súa vida. Todo o demais era secundario e subordinado. Era a súa carne e bebida para facer a vontade de Deus e rematar a súa obra. O propio e o interese propio non participaron no seu traballo.

Así, os que participan da graza de Cristo estarán preparados para facer calquera sacrificio, para que outros polos que morreu poidan compartir o don celestial. Farán todo o posible para mellorar o mundo para a súa estadía nel. Este espírito é o resultado seguro dunha alma verdadeiramente convertida.

Nada máis chegar a Cristo nace no seu corazón o desexo de dar a coñecer aos demais que amigo tan precioso atopou en Xesús; a verdade salvadora e santificante non pode ser pechada no seu corazón. Se estamos revestidos da xustiza de Cristo e estamos cheos da alegría do seu Espírito que habita, non poderemos calar. Se probamos e vimos que o Señor é bo, teremos algo que contar. Como Filipe cando atopou ao Salvador, invitaremos a outros á súa presenza. Trataremos de presentarlles os atractivos de Cristo e as realidades invisibles do mundo por venir.

Haberá unha intensidade de desexo de seguir no camiño que pasou Xesús. Haberá un anhelo intenso de que os que nos rodean poidan "contemplar o Cordeiro de Deus, que quita o pecado do mundo". Xoán 1:29.

E o esforzo por bendicir aos demais reaccionará en bendicións sobre nós mesmos. Este foi o propósito de Deus ao darnos unha parte para actuar no plan de redención. El concedeu aos homes o privilexio de facerse partícipes da natureza divina e, á súa vez, de difundir bendicións aos seus semellantes.



Esta é a honra máis alta, a alegría máis grande, que é posible que Deus outorgue aos homes. Aqueles que así se fan partícipes de traballos de amor achéganse máis ao seu Creador.

Deus podería ter encomendado a mensaxe do evanxeo, e toda a obra do ministerio amoroso, aos anxos celestiales. Podería ter empregado outros medios para lograr o seu propósito. Pero no seu amor infinito escolleu facernos colaboradores consigo mesmo, con Cristo e os anxos, para que poidamos compartir a bendición, a alegría, a

elevación espiritual que resulta deste ministerio desinteresado.

Somos traídos a simpatía con Cristo a través da comunión dos seus sufrimentos. Cada acto de abnegación polo ben dos demais fortalece o espírito de beneficencia no corazón do dador, aliándoo máis estreitamente co Redentor do mundo, quen “era rico, pero por vosotros... A súa pobreza pode ser rica”. 2 Corintios 8:9. E só cando cumprimos así o propósito divino na nosa creación é que a vida pode ser unha bendición para nós.

Se vai traballar como Cristo deseña que os seus discípulos farán, e gañar almas para el, sentirá a necesidade dunha experiencia máis profunda e un maior coñecemento das cousas divinas, e terá fame e sede de xustiza. Rogarás a Deus, e a túa fe fortalecerase, e a túa alma beberá augas máis profundas no pozo da salvación. Encontrar oposición e probas levarache á Biblia e á oración. Crecerás na graza e no coñecemento de Cristo, e desenvolverás unha rica experiencia.

O espírito de traballo desinteresado para os demais dálle profundidade, estabilidade e beleza cristiá ao personaxe, e trae paz e felicidade ao seu posuidor. As aspiracións son elevadas. Non hai lugar para a preguiza nin o egoísmo. Os que así exercen as grazas cristiás crecerán e se fortalecerán para traballar por Deus. Terán claras percepcións espirituais, unha fe constante e crecente e un maior poder na oración. O Espírito de Deus, movendo sobre o seu espírito, convoca as harmonías sagradas da alma en resposta ao toque divino. Aqueles que así se dedican a un

esfuerzo desinteresado polo ben dos demais, seguramente están a traballar na súa propia salvación.

O único xeito de crecer na graza é estar facendo desinteresadamente o traballo que Cristo nos encomendou: comprometernos, na medida das nosas capacidades, en axudar e bendicir a aqueles que necesitan a axuda que lles podemos dar. A forza vén polo exercicio; a actividade é a condición mesma da vida. Aquelles que se esforzan por manter a vida cristiá aceptando pasivamente as bendicións que chegan polos medios da graza e sen

facen nada por Cristo, simplemente tratan de vivir comendo sen traballar. E no mundo espiritual como no natural, isto sempre resulta en dexeneración e decadencia. Un home que se negase a exercer os seus membros pronto perdería todo poder para usalos. Así, o cristián que non exercerá os seus poderes dados por Deus non só non crece en Cristo, senón que perde a forza que xa tiña.

A igrexa de Cristo é a axencia designada por Deus para a salvación dos homes. A súa misión é levar o evanxeo ao mundo. E a

obriga recae sobre todos os cristiáns. Cada un, na medida do seu talento e oportunidade, debe cumprir a comisión do Salvador. O amor de Cristo, revelado a nós, fainos debedores de todos os que non o coñecen. Deus deunos luz, non só para nós, senón para derramar sobre eles.

Se os seguidores de Cristo estivesen espertos para o deber, habería miles onde hai un hoxe que proclama o evanxeo en terras paganas. E todos os que non puidesen participar persoalmente no traballo, aínda o sustentaría cos seus medios, a súa

simpatía e as súas oracións. E  
habería moito máis traballo serio  
para as almas nos países cristiáns.

Non necesitamos ir a terras  
paganas, nin sequera abandonar o  
círculo estreito da casa, se é aí onde  
reside o noso deber, para traballar  
por Cristo. Podemos facelo no  
círculo do fogar, na igrexa, entre  
aqueles cos que nos asociamos e cos  
que facemos negocios.

A maior parte da vida do noso  
Salvador na terra pasouna en  
traballo paciente na tenda de  
carpinteiros de Nazaret. Os anxos



ministradores asistiron ao Señor da vida mentres camiñaba lado a lado con campesiños e obreiros, non recoñecidos nin honrados. Cumpría tan fielmente a súa misión mentres traballaba no seu humilde oficio como cando curaba aos enfermos ou camiñaba sobre as ondas de Galilea abalanzadas pola tormenta. Así, nos deberes máis humildes e nas posicións máis humildes da vida, podemos camiñar e traballar con Xesús.

O apóstolo di: "Que cada home no que é chamado, quede nel con Deus". 1 Corintios 7:24. O

empresario pode dirixir os seus negocios dun xeito que glorificará ao seu Mestre pola súa fidelidade. Se é un verdadeiro seguidor de Cristo, levará a súa relixión a todo o que se faga e revelará aos homes o espírito de Cristo. O mecánico pode ser un representante dilixente e fiel daquel que traballou nos baixos camiños da vida entre os outeiros de Galilea. Todo aquel que pon o nome de Cristo debe traballar para que outros, vendo as súas boas obras, poidan ser levados a glorificar ao seu Creador e Redentor.

Moitos escusáronse de entregar os seus dons ao servizo de Cristo porque outros tiñan dotacións e vantaxes superiores. A opinión prevaleceu de que só aqueles que son especialmente talentosos deben consagrar as súas habilidades ao servizo de Deus. Moitos entendeu que os talentos só se dan a unha determinada clase favorecida con exclusión doutros que, por suposto, non están chamados a compartir os traballos nin as recompensas. Pero non se representa así na parábola. Cando o señor da casa chamou aos seus criados, deulles a cada un o seu traballo.

Cun espírito amoroso podemos cumprir os deberes máis humildes da vida "como para o Señor".

Colosenses 3:23. Se o amor de Deus está no corazón, manifestarase na vida. O doce sabor de Cristo rodearanos, e a nosa influencia elevarase e bendicirá.

Non debes esperar grandes ocasións nin esperar habilidades extraordinarias antes de ir traballar para Deus. Non necesitas pensar no que o mundo pensará de ti. Se a túa vida diaria é un testemuño da pureza e sinceridade da túa fe, e

outros están convencidos de que desexas beneficialos, os teus esforzos non se perderán por completo.

O máis humilde e pobre dos discípulos de Xesús pode ser unha bendición para os demais. Quizais non se dean conta de que están facendo algún ben especial, pero pola súa influencia inconsciente poden comezar ondas de bendición que se ensancharán e afondarán, e os benditos resultados que nunca coñecerán ata o día da recompensa final. Non senten nin saben que están facendo nada grande. Non

están obrigados a fatigarse coa ansiedade polo éxito. Só teñen que ir adiante en silencio, facendo fielmente o traballo que a providencia de Deus lles encarga, e a súa vida non será en balde. As súas propias almas irán crescendo cada vez máis a semellanza de Cristo; son traballadores xunto con Deus nesta vida e, polo tanto, son axeitados para o traballo superior e a alegría sen sombra da vida que vén.

## Capítulo 10—Un coñecemento de Deus

Moitas son as formas nas que Deus busca darse a coñecer e traernos á comunión con El. A natureza fala aos nosos sentidos sen parar. O corazón aberto quedará impresionado co amor e a gloria de Deus tal e como se revela a través das obras das súas mans. O oído que escoita pode escoitar e comprender as comunicacións de Deus a través das cousas da natureza. Os campos verdes, as árbores altas, os brotes e as flores, a nube que pasa, a chuvia que cae, o

regato balbuceante, as glorias do ceo, falan aos nosos corazóns e invítannos a coñecer Aquel que os fixo todos.

O noso Salvador uniu as súas preciosas leccións coas cousas da natureza. As árbores, os paxaros, as flores dos vales, os outeiros, os lagos e os fermosos ceos, así como os incidentes e os arredores da vida diaria, estaban todos ligados coas palabras da verdade, para que as súas leccións puidesen así ser moitas veces. recordou á mente, mesmo no medio dos coidados



ocupados da vida de traballo do home.

Deus quere que os seus fillos aprecien as súas obras e se deleitan coa beleza sinxela e tranquila coa que adornou o noso fogar terrestre. É un amante do fermoso, e sobre todo o que é exteriormente atractivo Ama a beleza de carácter; Quería que cultivásemos a pureza e a sinxeleza, as grazas tranquilas das flores.

Se escoitamos, as obras creadas de Deus ensinaranos preciosas leccións de obediencia e confianza. Desde as

estrelas que nos seus percorridos sen rastros polo espazo seguen de idade en idade o seu camiño designado, ata o átomo máis diminuto, as cousas da natureza obedecen á vontade do Creador. E Deus coida de todo e sostén todo o que creou. Quen sostén os mundos innumerables ao longo da inmensidade, coida ao mesmo tempo as necesidades do pequeno pardal pardo que canta sen medo o seu humilde canto. Cando os homes saen ao seu traballo diario, como cando se dedican á oración; cando se deitan pola noite e cando se levantan pola mañá; cando o rico

festexa no seu palacio, ou cando o pobre reúne aos seus fillos sobre a escasa táboa, cada un é tenrosamente vixiado polo Pai celestial. Non se derraman bágoas que Deus non note. Non hai sorriso que El non marque.

Se creéramos completamente isto, todas as ansiedades indebidas serían descartadas. As nosas vidas non estarían tan cheas de decepción como agora; pois todo, sexa grande ou pequeno, quedaría nas mans de Deus, que non se deixa perplexo pola multiplicidade de preocupacións, nin abafado polo

seu peso. Deberíamos entón gozar dun descanso de alma ao que moitos foron descoñecidos.

Mentres os teus sentidos se deleitan coa beleza atractiva da terra, pensa no mundo que está por vir, que nunca coñecerá a plaga do pecado e da morte; onde o rostro da natureza xa non levará a sombra da maldición. Deixa que a túa imaxinación imagine a casa dos salvados e recorda que será máis gloriosa do que a túa imaxinación máis brillante pode representar. Nos variados dons de Deus na natureza non vemos máis que o máis tenue

brillo da súa gloria. Está escrito: "O ollo non viu, nin oído escoitou, nin entraron no corazón do home, as cousas que Deus preparou para os que o aman". 1 Corintios 2:9.

O poeta e o naturalista teñen moitas cousas que dicir sobre a natureza, pero é o cristián quen goza da beleza da terra co máximo aprecio, porque recoñece a obra do seu Pai e percibe o seu amor na flor, na matogueira e na árbore. Ninguén pode apreciar plenamente o significado do monte e do val, do río e do mar, quen non os vexa

como unha expresión do amor de Deus ao home.

Deus fálanos a través das súas obras providenciais e pola influencia do seu Espírito sobre o corazón. Nas nosas circunstancias e arredores, nos cambios que se producen diariamente ao noso redor, podemos atopar leccións preciosas se o noso corazón está aberto a discernilas. O salmista, trazando a obra da providencia de Deus, di: "A terra está chea da bondade do Señor". "O que sexa sabio e observe estas cousas, comprenderá a

bondade amorosa do Señor".

Salmos 33:5; 107:43.

Deus fálanos na súa palabra. Aquí temos en liñas máis claras a revelación do seu carácter, do seu trato cos homes e da gran obra de redención. Aquí está aberta ante nós a historia dos patriarcas e profetas e doutros santos homes de sempre. Eran homes "suxeitos a paixóns semellantes como nós". Santiago 5:17. Vemos como loitaron con desánimos como o noso, como caeron na tentación como nós, e aínda así se animaron de novo e venceron pola graza de Deus; e,

velaquí, alentámonos no noso esforzo pola xustiza. Mentres lemos das preciosas experiencias que lles concederon, da luz, do amor e da bendición que tiñan gozar, e do traballo que realizaron a través da graza que lles foi dada, o espírito que os inspirou acende unha chama de santa emulación nos nosos corazóns e un desexo de ser coma eles no seu carácter, como eles de andar con Deus.

Xesús dixo das Escrituras do Antigo Testamento, e canto máis é verdade do Novo: "Eles son os que testemuñan de min", o Redentor,



Aquel en quen se centran as nosas esperanzas de vida eterna. Xoán 5:39. Si, toda a Biblia fala de Cristo. Desde o primeiro rexistro da creación, porque "sen El non se fixo nada do que foi feito" - ata a promesa final: "Velaí, veño axiña", estamos lendo as súas obras e escoitando a súa voz. Xoán 1:3; Apocalipse 22:12. Se queres familiarizarte co Salvador, estuda as Sagradas Escrituras.

Enche todo o corazón coas palabras de Deus. Son a auga viva, que sacia a túa sede ardente. Son o pan vivo do ceo. Xesús declara: "Se non

comedes a carne do Fillo do Home e bebedes o seu sangue, non teredes vida en vós". E explícase dicindo: "As palabras que vos falo, son espírito e son vida". Xoán 6:53, 63. O noso corpo está construído a partir do que comemos e bebemos; e como na economía natural, tamén na economía espiritual: é o que meditamos o que dará ton e forza á nosa natureza espiritual.

O tema da redención é un que os anxos desexan mirar; será a ciencia e o canto dos redimidos ao longo das idades incesantes da eternidade. Non é digno de pensalo

coidadosamente e estudalo agora?  
A misericordia e o amor infinitos de Xesús, o sacrificio realizado polo noso, chaman á reflexión máis seria e solemne. Debemos deternos no carácter do noso querido Redentor e Intercesor. Debemos meditar sobre a misión de Aquel que veu salvar ao seu pobo dos seus pecados. A medida que contemplamos así os temas celestes, a nosa fe e amor iranse facendo máis fortes, e as nosas oracións serán cada vez máis aceptables para Deus, porque se mesturarán cada vez máis con fe e amor. Serán intelixentes e fervorosos. Haberá unha confianza

máis constante en Xesús e unha experiencia diaria e viva no seu poder para salvar ao máximo todo o que por El chega a Deus.

Mentres meditamos sobre as perfeccións do Salvador, desexaremos ser totalmente transformados e renovados á imaxe da súa pureza. Haberá fame e sede de alma para facerse coma Aquel a quen adoramos. Canto máis estean os nosos pensamentos en Cristo, máis falaremos del aos demais e o representaremos ante o mundo.

A Biblia non foi escrita só para o estudoso; pola contra, foi deseñado para a xente común. As grandes verdades necesarias para a salvación son tan claras como o mediodía; e ninguén se equivocará e perderá o camiño, excepto aqueles que seguen o seu propio xuízo en lugar da vontade claramente revelada de Deus.

Non debemos tomar o testemuño de ningún home sobre o que ensinan as Escrituras, senón que debemos estudar as palabras de Deus por nós mesmos. Se permitimos que outros pensen,

teremos enerxías paralizadas e habilidades contraídas. Os poderes nobres da mente poden quedar tan empequeñecidos pola falta de exercicio sobre temas dignos da súa concentración que perden a súa capacidade de comprender o profundo significado da palabra de Deus. A mente agrandarase se se emprega para rastrexar a relación dos temas da Biblia, comparando as escrituras coas escrituras e as cousas espirituais coas espirituais.

Non hai nada máis calculado para fortalecer o intelecto que o estudo das Escrituras. Ningún outro libro é

tan potente para elevar os pensamentos, para dar vigor ás facultades, como as verdades amplas e ennobecedoras da Biblia. Se a palabra de Deus fose estudada como debería ser, os homes terían unha amplitude de espírito, unha nobreza de carácter e unha estabilidade de propósito que raramente se ve nestes tempos.

Pero hai pouco beneficio derivado dunha lectura precipitada das Escrituras. Pódese ler a Biblia enteira e aínda non ver a súa beleza nin comprender o seu significado profundo e oculto. Unha pasaxe

estudada ata que o seu significado quede claro para a mente e a súa relación co plan de salvación é evidente, ten máis valor que a lectura de moitos capítulos sen propósito definido e ningunha instrución positiva obtida. Mantén a túa Biblia contigo. Segundo teñas oportunidade, léao; fixa os textos na túa memoria. Mesmo mentres camiñas polas rúas podes ler unha pasaxe e meditar nela, fixándoo así na mente.

Non podemos obter sabedoría sen unha atención seria e un estudo en oración. Algunhas partes da



Escritura son de feito demasiado claras para ser mal entendidas, pero hai outras cuxo significado non está na superficie para ser visto dunha ollada. As Escrituras deben ser comparadas coas Escrituras. Debe haber unha coidadosa investigación e unha reflexión orante. E tal estudo será ricamente retribuído. Como o mineiro descobre veas de metal precioso escondidas debaixo da superficie da terra, así o que busca perseverantemente a palabra de Deus como tesouro escondido atopará verdades de maior valor, que están ocultas á vista do buscador descoidado. As palabras

de inspiración, meditadas no corazón, serán como regatos que brotan da fonte da vida.

Nunca se debe estudar a Biblia sen oración. Antes de abrir as súas páxinas debemos pedir a iluminación do Espírito Santo, e será dada. Cando Natanael chegou a Xesús, o Salvador exclamou: "Velaí un verdadeiro israelita, no que non hai engano". Natanael dixo: "¿De onde me coñeces?" Xesús respondeulle: "Antes de que Felipe te chamase, cando estabas debaixo da figueira, vinte". Xoán 1:47, 48. E Xesús veranos tamén nos lugares

secretos da oración se o buscamos como luz para coñecer o que é a verdade. Os anxos do mundo da luz estarán con aqueles que con humildade de corazón buscan a guía divina.

O Espírito Santo exalta e glorifica ao Salvador. É o seu oficio presentar a Cristo, a pureza da súa xustiza e a gran salvación que temos a través del. Xesús di: "El recibirá dos meus e mostraracho". Xoán 16:14. O Espírito da verdade é o único mestre eficaz da verdade divina. Como debe Deus estimar á raza humana, xa que deu ao seu Fillo

para morrer por eles e designa ao seu Espírito para que seja mestre e guía continuo do home!

## Capítulo 11—O privilexio da oración

A través da natureza e da revelación, pola súa providencia e pola influencia do seu Espírito, Deus fálanos. Pero estes non son suficientes; tamén necesitamos derramar o noso corazón a El. Para ter vida e enerxía espiritual, debemos ter unha relación real co noso Pai celestial. As nosas mentes poden ser atraídas cara a El; podemos meditar nas súas obras, nas súas misericordias, nas súas bendicións; pero isto non é, no sentido máis completo,

comunicarse con El. Para comunicarnos con Deus, debemos ter algo que dicirlle sobre a nosa vida real.

A oración é a apertura do corazón a Deus como a un amigo. Non é que sexa necesario para dar a coñecer a Deus o que somos, senón para poder recibilo. A oración non fai descender a Deus ata nós, senón que nos leva ata El.

Cando Xesús estaba na terra, ensinou aos seus discípulos a orar. Dirixiulles a presentar as súas necesidades diarias diante de Deus

e a botarlle todo o seu coidado. E a garantía que lles deu de que as súas peticións deberían ser escoitadas, é unha garantía tamén para nós.

O propio Xesús, mentres vivía entre os homes, estaba a miúdo en oración. O noso Salvador identificouse coas nosas necesidades e debilidades, xa que se converteu nun suplicante, un peticionario, que buscaba do seu Pai novas fontes de forza, para poder saír preparado para o deber e a proba. El é o noso exemplo en todas as cousas. É un irmán nas nosas enfermidades, "en todo

tentado coma nós"; pero como o sen pecado, a súa natureza retrocedeu do mal; Soportou loitas e torturas da alma nun mundo de pecado. A súa humanidade fixo da oración unha necesidade e un privilexio. Atopou consolo e alegría na comunión co seu Pai. E se o Salvador dos homes, o Fillo de Deus, sentiu a necesidade da oración, canto máis deberían sentir os mortais febles e pecadores a necesidade dunha oración fervente e constante.

O noso Pai celestial agarda para concedernos a plenitude da súa



bendición. É o noso privilexio beber en gran parte na fonte do amor sen límites. Que marabilloso é que recemos tan pouco! Deus está preparado e disposto a escoitar a oración sincera do máis humilde dos seus fillos, e aínda así hai moita reticencia manifesta da nosa parte a darlle a coñecer a Deus os nosos desexos. Que poden pensar os anxos do ceo dos pobres seres humanos indefensos, que están sometidos á tentación, cando o corazón de Deus de amor infinito anhela cara a eles, disposto a darlles máis do que poden pedir ou pensar, e aínda así tan pouco rezan e teñen

pouca fe? Os anxos adoran inclinarse ante Deus; encántalles estar preto del. Consideran a comunión con Deus como a súa maior alegría; e aínda así os fillos da terra, que tanto necesitan a axuda que só Deus pode dar, parecen satisfeitos de camiñar sen a luz do seu Espírito, a compañía da súa presenza.

A escuridade do maligno encerra aos que descoidan a oración. As tentacións murmuradas do inimigo incítanos a pecar; e todo é porque non fan uso dos privilexios que Deus lles deu na cita divina da

oración. Por que os fillos e fillas de Deus deberían ser reticentes a rezar, cando a oración é a chave na man da fe para abrir o almacén do ceo, onde se atesouran os recursos ilimitados da Omnipotencia? Sen oración incesante e vixilancia dilixente corremos o perigo de crecer descoidados e de desviarse do camiño correcto. O adversario busca continuamente obstaculizar o camiño cara ao propiciatorio, para que non obteñamos graza e poder mediante unha ferviente súplica e fe para resistir a tentación.

Hai certas condicións nas que podemos esperar que Deus escoite e responda as nosas oracións. Un dos primeiros é que sentimos a nosa necesidade de axuda del. El prometeu: "Verrei auga sobre o que teña sede, e inundacións sobre a terra seca". Isaías 44:3. Os que teñen fame e sede de xustiza, que anhelan a Deus, poden estar seguros de que serán saciados. O corazón debe estar aberto á influencia do Espírito, ou non se pode recibir a bendición de Deus.

A nosa gran necesidade é en si mesma un argumento e defende a

nosa elocuencia. Pero hai que buscar ao Señor para que faga estas cousas por nós. El di: "Pide, e darache". E "Aquel que non perdonou ao seu propio Fillo, senón que o entregou por todos nós, como non nos dará tamén con el todas as cousas?" Mateo 7:7; Romanos 8:32.

Se consideramos a iniquidade no noso corazón, se nos aferramos a algún pecado coñecido, o Señor non nos escoitará; pero sempre se acepta a oración da alma penitente e contrita. Cando todos os erros coñecidos sexan corrixidos, podemos crer que Deus responderá

ás nosas peticións. O noso propio mérito nunca nos recomendará ao favor de Deus; é a dignidade de Xesús a que nos salvará, o seu sangue o que nos purificará; aínda temos un traballo que facer para cumprir coas condicións de aceptación.

Outro elemento da oración predominante é a fe. "O que se achega a Deus debe crer que o é, e que é o recompensador dos que o buscan con dilixencia". Hebreos 11:6. Xesús díxolles aos seus discípulos: "O que queirades, cando recedes, creedes que o recibides, e o

terás". Marcos 11:24. Tomámolo na súa palabra?

A garantía é ampla e ilimitada, e é fiel quen prometeu. Cando non recibimos as mesmas cousas que pedimos, no momento en que pedimos, aínda debemos crer que o Señor escoita e que responderá ás nosas oracións. Estamos tan errados e miopes que ás veces pedimos cousas que non serían unha bendición para nós, e o noso Pai celestial namorado responde ás nosas oracións dándonos o que será para o noso ben supremo, o que nós mesmos desexaríamos. se coa visión

divinamente iluminada puidésemos ver todas as cousas como realmente son. Cando as nosas oracións parecen non ser respondidas, debemos aferrarnos á promesa; porque seguramente chegará o momento da resposta e recibiremos a bendición que máis necesitamos. Pero afirmar que a oración sempre será respondida do mesmo xeito e para o particular que desexamos, é presunción. Deus é demasiado sabio para errar, e demasiado bo para impedir calquera cousa boa aos que andan rectos. Entón non teñas medo de confiar nel, aínda que non vexas a resposta inmediata



ás túas oracións. Confía na súa  
promesa segura: "Pide, e será dado".

Se nos aconsellamos coas nosas  
dúbidas e medos, ou tentamos  
resolver todo o que non podemos  
ver con claridade, antes de ter fe, as  
perplexidades só aumentarán e  
afondarán. Pero se chegamos a  
Deus, sentíndonos desamparados e  
dependentes, como realmente  
somos, e cunha fe humilde e  
confiada, dámoslle a coñecer os  
nosos desexos a Aquel cuxo  
coñecemento é infinito, que ve todo  
na creación e que todo o rexe pola  
súa vontade e palabra, El pode e vai

atender o noso berro, e deixará que a luz brille nos nosos corazóns. A través da oración sincera entramos en conexión coa mente do Infinito. Quizais non teñamos probas notables nese momento de que o rostro do noso Redentor se incline sobre nós con compaixón e amor, pero isto é aínda así. Quizais non sintamos o seu toque visible, pero a súa man está sobre nós con amor e tenrura compasiva.

Cando chegamos a pedir misericordia e bendición de Deus, debemos ter un espírito de amor e perdón nos nosos propios corazóns.

Como podemos rezar: "Perdoa-nos as nosas débedas, como nós perdoamos aos nosos debedores" e, con todo, consentir un espírito que non perdoa? Mateo 6:12. Se esperamos que as nosas propias oracións sexan escoitadas, debemos perdoar aos demais da mesma forma e na mesma medida que esperamos ser perdoados.

A perseveranza na oración foi unha condición para recibir. Debemos orar sempre se queremos crecer en fe e experiencia. Debemos estar "instantaneamente na oración", "continuar na oración e velar no

mesmo con acción de grazas".

Romanos 12:12; Colosenses 4:2.

Pedro exhorta aos crentes a ser "sobrios e vixiando coa oración". 1

Pedro 4:7. Paulo dirixe: "En todo, por medio de oración e súplica con acción de grazas, faga coñecer a

Deus as vosas peticións". Filipenses

4:6. "Pero vós, amados", di Xudas,

"orando no Espírito Santo, mantéñense no amor de Deus".

Xudas 20, 21. A oración incesante é a unión ininterrompida da alma con Deus, para que a vida de Deus flúe na nosa vida; e da nosa vida, a pureza e a santidade volven a Deus.

Hai necesidade de dilixencia na oración; que nada te impida. Fai todo o posible para manter aberta a comunión entre Xesús e a túa propia alma. Busca todas as oportunidades para ir onde se acostuma a orar. Aqueles que realmente buscan a comunión con Deus veranse na reunión de oración, fieis ao cumprimento do seu deber e serios e ansiosos por coller todos os beneficios que poidan obter. Mellorarán todas as oportunidades de situarse onde poidan recibir os raios de luz do ceo.

Debemos rezar no círculo familiar, e sobre todo non debemos descoidar a oración secreta, pois esta é a vida da alma. É imposible que a alma florezca mentres se descoida a oración. A oración familiar ou pública non é suficiente. Na soidade que a alma sexa aberta ao ollo inspector de Deus. A oración secreta só debe ser escoitada polo Deus que escoita a oración. Ningún oído curioso é para recibir a carga de tales peticións. Na oración secreta a alma está libre de influencias circundantes, libre de excitación. Con calma, aínda que con fervor, buscará a Deus. Doce e

permanente será a influencia que emana de Aquel que ve en segredo, cuxo oído está aberto para escoitar a oración que xurde do corazón. Por unha fe tranquila e sinxela, a alma mantén a comunión con Deus e reúne raios de luz divina para fortalecela e sustentala no conflito con Satanás. Deus é a nosa torre de forza.

Ora no teu armario e, mentres realizas o teu traballo diario, deixa que o teu corazón se eleve a miúdo a Deus. Foi así que Enoc andou con Deus. Estas oracións silenciosas érguense como incienso precioso

ante o trono da graza. Satanás non pode vencer a aquel cuxo corazón está así en Deus.

Non hai momento nin lugar no que sexa inapropiado ofrecer unha petición a Deus. Non hai nada que nos impida levantar o noso corazón co espírito de oración ferviente.

Entre as multitudes da rúa, no medio dun compromiso comercial, podemos enviar unha petición a Deus e pedir a guía divina, como fixo Nehemías cando fixo a súa petición ante o rei Artaxerxes. Un armario de comunión pódese atopar onde esteamos. Deberíamos ter a



porta do corazón aberta  
continuamente e a nosa invitación  
subindo para que Xesús poida vir e  
permanecer como un hóspede  
celestial na alma.

Aínda que poida haber unha  
atmosfera contaminada e  
corrompida ao noso redor, non  
necesitamos respirar o seu miasma,  
senón que podemos vivir no aire  
puro do ceo. Podemos pechar todas  
as portas ás imaxinacións impuras e  
aos pensamentos profanos elevando  
a alma á presenza de Deus  
mediante a oración sincera. Aqueles  
cuxos corazóns están abertos para

recibir o apoio e a bendición de Deus camiñarán nunha atmosfera máis santa que a da terra e terán unha comunión constante co ceo.

Necesitamos ter visións máis distintas de Xesús e unha comprensión máis completa do valor das realidades eternas. A beleza da santidade é encher o corazón dos fillos de Deus; e para que isto se logre, debemos buscar revelacións divinas das cousas celestes.

Que a alma sexa atraída cara a fóra e cara arriba, para que Deus nos

conceda un alento da atmosfera celestial. Podemos manternos tan preto de Deus que en cada proba inesperada os nosos pensamentos se volvan cara a El tan naturalmente como a flor se volve cara ao sol.

Manteña os teus desexos, as túas alegrías, as túas tristezas, as túas preocupacións e os teus medos ante Deus. Non podes cargarlle; non podes cansalo. Aquel que conta os cabelos da túa cabeza non é indiferente aos desexos dos seus fillos. "O Señor é moi compasivo e ten misericordia". Santiago 5:11. O seu corazón de amor está tocado

polas nosas tristezas e mesmo polas nosas declaracións sobre elas. Leve a El todo o que perplexa a mente. Nada é demasiado grande para que el poida soportar, porque sostén mundos, goberna todos os asuntos do universo. Nada que afecte de ningún xeito á nosa paz é demasiado pequeno para que el o note. Non hai ningún capítulo da nosa experiencia demasiado escuro para el; non hai perplexidade demasiado difícil de desentrañar. Ningunha calamidade pode suceder ao máis pequeno dos seus fillos, ningunha ansiedade acosa a alma, ningunha alegría, alegría, ningunha

oración sincera escapa dos beizos, dos que o noso Pai celestial non observa nin nos que non se interesa de inmediato. "El cura aos quebrantados de corazón e venda as súas feridas". Salmos 147:3. As relacións entre Deus e cada alma son tan distintas e plenas coma se non houberse outra alma na terra para compartir o seu coidado, non outra alma pola que entregou o seu amado Fillo.

Xesús dixo: "Vostede pediredes no meu nome, e non vos digo que vou rogar ao Pai por vós, porque o Pai mesmo vos ama". "Eu escollín a vós:

... para que todo o que lle pidades ao Pai no meu nome, el llo dea". Xoán 16:26, 27; 15:16. Pero rezar no nome de Xesús é algo máis que unha mera mención dese nome ao comezo e ao final dunha oración. É orar na mente e no espírito de Xesús, mentres cremos nas súas promesas, confiamos na súa graza e realizamos as súas obras.

Deus non quere dicir que calquera de nós deba facerse eremitas ou monxes e retirarse do mundo para dedicarnos a actos de adoración. A vida debe ser como a vida de Cristo, entre a montaña e a multitude.

Aquel que non fai outra cousa que rezar pronto deixará de rezar, ou as súas oracións converteranse nunha rutina formal. Cando os homes sacan da vida social, lonxe do ámbito do deber cristián e do porte da cruz; cando deixan de traballar seriamente para o Mestre, que traballou seriamente para eles, perden o tema da oración e non teñen ningún incentivo para a devoción. As súas oracións vólvense persoais e egoístas. Non poden orar en relación ás necesidades da humanidade ou a edificación do reino de Cristo, suplicando a forza para traballar.

Soportamos unha perda cando descoidamos o privilexio de asociarnos para fortalecernos e animarnos uns a outros no servizo de Deus. As verdades da súa palabra perden a súa viveza e importancia nas nosas mentes. Os nosos corazóns deixan de ser iluminados e espertados pola súa influencia santificante, e declinamos na espiritualidade. Na nosa asociación como cristiáns perdemos moito pola falta de simpatía uns cos outros. O que se pecha a si mesmo non está a ocupar o posto que Deus designou que debería. O cultivo



axeitado dos elementos sociais da nosa natureza fainos sentir simpatía cos demais e é un medio de desenvolvemento e fortaleza para nós ao servizo de Deus.

Se os cristiáns se asociasen, falando entre si do amor de Deus e das preciosas verdades da redención, os seus propios corazóns serían refrescados e refrescaríanse uns a outros. Podemos estar aprendendo cada día máis do noso Pai celestial, gañando unha nova experiencia da súa graza; entón desexaremos falar do seu amor; e mentres facemos isto, os nosos propios corazóns

serán quentados e alentados. Se pensasemos e falamos máis de Xesús, e menos de nós mesmos, teríamos moito máis da súa presenza.

Se pensasemos en Deus tantas veces como teñamos probas do seu coidado por nós, deberíamos mantelo sempre nos nosos pensamentos e deleitarnos en falar del e loalo. Falamos de cousas temporais porque nos interesan elas. Falamos dos nosos amigos porque os queremos; as nosas alegrías e as nosas tristezas están ligadas a elas. Porén, temos unha

razón infinitamente maior para amar a Deus que para amar aos nosos amigos terrestres; debería ser o máis natural do mundo facelo primeiro en todos os nosos pensamentos, falar da súa bondade e falar do seu poder. Os ricos agasallos que nos concedeu non tiñan a intención de absorber tanto os nosos pensamentos e amor que non teñamos nada que darlle a Deus; están constantemente para lembrarnos del e unirnos en lazos de amor e gratitude ao noso Benefactor celestial. Vivimos demasiado preto das terras baixas da terra. Levantemos os nosos ollos

cara á porta aberta do santuario de arriba, onde a luz da gloria de Deus brilla no rostro de Cristo, quen "tamén pode salvar ata o máximo aos que por El se achegan a Deus". Hebreos 7:25.

Necesitamos louvar máis a Deus "pola súa bondade e polas súas obras marabillosas para os fillos dos homes". Salmos 107:8. Os nosos exercicios devocionais non deben consistir totalmente en pedir e recibir. Non pensemos sempre nos nosos desexos e nunca nos beneficios que recibimos. Non rezamos demasiado, pero somos

demasiado aforrados para dar grazas. Somos os destinatarios constantes das misericordias de Deus, e aínda que pouco agradecemos, que pouco o loamos polo que fixo por nós.

Antigamente, o Señor mandou a Israel, cando se reunían para o seu servizo: "Comeredes diante do Señor, o voso Deus, e alegrarédesvos en todo o que poñades a man, vós e as vosas casas, no que o Señor, o voso Deus, vos bendixo. ". Deuteronomio 12:7. O que se fai para a gloria de Deus debe facelo con alegría, con cantos

de loanza e acción de grazas, non con tristeza e tristeza.

O noso Deus é un Pai tenro e misericordioso. O seu servizo non debe ser visto como un exercicio angustiante e angustiante. Debería ser un pracer adorar ao Señor e participar na súa obra. Deus non quere que os seus fillos, aos que se lles proporcionou unha salvación tan grande, actuasen coma se fose un mestre de tarefas duro e esixente. É o seu mellor amigo; e cando o adoran, El espera estar con eles, bendicilos e consolalos, enchendo os seus corazóns de

alegría e amor. O Señor desexa que os seus fillos se consolen no seu servizo e atopen máis pracer que dificultades no seu traballo. El desexa que os que veñen a adoralo leven consigo preciosos pensamentos do seu coidado e amor, para que poidan ser animados en todos os traballos da vida diaria, para que teñan a graza de tratar con honestidade e fidelidade en todas as cousas.

Debemos reunirnos sobre a cruz. Cristo e El crucificado deben ser o tema da contemplación, da conversación e da nosa emoción

máis gozosa. Debemos manter nos nosos pensamentos todas as bendicións que recibimos de Deus, e cando nos demos conta do seu gran amor, deberíamos estar dispostos a confiar todo na man que foi cravada na cruz por nós.

A alma pode ascender máis preto do ceo nas ás da loanza. Deus é adorado con cancións e música nos xulgados de arriba, e mentres expresamos a nosa gratitude estamos aproximándonos á adoración das hostias celestes. "O que ofrece louvanza glorifica" a Deus. Salmos 50:23. Achegámonos



con alegría reverente ante o noso  
Creador, con "acción de grazas e a  
voz da melodía". Isaías 51:3.

## Capítulo 12—Que facer coa dúbida

Moitos, especialmente aqueles que son novos na vida cristiá, están ás veces preocupados coas suxestións do escepticismo. Hai moitas cousas na Biblia que non poden explicar, nin sequera entender, e Satanás as emprega para sacudir a súa fe nas Escrituras como unha revelación de Deus. Pregúntanse: "Como vou saber o camiño correcto? Se a Biblia é realmente a palabra de Deus, como me podo librar destas dúbidas e perplexidades?"

Deus nunca nos pide que creamos, sen dar probas suficientes sobre as que basear a nosa fe. A súa existencia, o seu carácter, a veracidade da súa palabra, están todos establecidos por un testemuño que apela á nosa razón; e este testemuño é abundante. Sen embargo, Deus nunca eliminou a posibilidade de dúbida. A nosa fe debe apoiarse na evidencia, non na demostración. Os que queiran dudar terán oportunidade; mentres que os que realmente desexan coñecer a verdade atoparán moitas probas nas que apoiar a súa fe.

É imposible que as mentes finitas comprendan plenamente o personaxe ou as obras do Infinito. Para o intelecto máis agudo, a mente máis educada, ese Ser santo debe permanecer sempre revestido de misterio. "¿Podes buscar a Deus? podes descubrir o Todopoderoso ata a perfección? Está tan alto coma o ceo; que podes facer? máis profundo que o inferno; que podes saber?" Xob 11:7, 8.

O apóstolo Paulo exclama: "¡Oh, profundidade das riquezas tanto da sabedoría como do coñecemento de

Deus! que inescrutables son os seus  
xuízos e os seus camiños que non se  
descubren! Romanos 11:33. Pero  
aínda que "as nubes e as tebras  
están ao seu redor", "a xustiza e o  
xuízo son o fundamento do seu  
trono". Salmos 97: 2, RV Podemos  
comprender ata agora o seu trato  
connosco e os motivos polos que El  
é accionado, para que poidamos  
discernir o amor e a misericordia  
sen límites unidos ao poder infinito.  
Podemos comprender tanto os seus  
propósitos como para o noso ben  
sabelo; e máis aló disto aínda  
debemos confiar na man

omnipotente, no corazón cheo de amor.

A palabra de Deus, como o carácter do seu Autor divino, presenta misterios que nunca poden ser comprendidos plenamente por seres finitos. A entrada do pecado no mundo, a encarnación de Cristo, a rexeneración, a resurrección e moitos outros temas presentados na Biblia, son misterios demasiado profundos para que a mente humana os explique, ou incluso os comprenda plenamente. Pero non temos motivos para dubidar da palabra de Deus porque non

podemos comprender os misterios da súa providencia. No mundo natural estamos constantemente rodeados de misterios que non podemos comprender. As formas de vida máis humildes presentan un problema que o máis sabio dos filósofos non pode explicar. En todas partes hai marabillas máis alá do noso coñecemento. ¿Deberíamos entón sorprendernos ao descubrir que tamén no mundo espiritual hai misterios que non podemos comprender? A dificultade reside unicamente na debilidade e estreiteza da mente humana. Deus deunos nas Escrituras probas

suficientes do seu carácter divino, e non debemos dubidar da súa palabra porque non podemos comprender todos os misterios da súa providencia.

O apóstolo Pedro di que hai nas Escrituras " cousas difíciles de entender, que os incultos e inestables arrancan... para a súa propia destrución". 2 Pedro 3:16. As dificultades da Escritura foron instadas polos escépticos como argumento contra a Biblia; pero tan lonxe disto, constitúen unha forte evidencia da súa inspiración divina. Se non contivese ningún relato de



Deus senón o que poderíamos comprender facilmente; se a súa grandeza e maxestade puidesen ser comprendidas por mentes finitas, entón a Biblia non levaría as credenciais inconfundibles da autoridade divina. A propia grandeza e misterio dos temas presentados deberían inspirar fe nel como palabra de Deus.

A Biblia desprega a verdade cunha sinxeleza e unha perfecta adaptación ás necesidades e anhelos do corazón humano, que asombrou e encantou as mentes máis cultivadas, mentres permite que os

máis humildes e incultos poidan discernir o camiño da salvación. E, sen embargo, estas verdades simplemente declaradas apoderan de temas tan elevados, tan amplos, tan infinitamente máis alá do poder da comprensión humana, que podemos aceptalas só porque Deus as declarou. Así se nos abre o plan de redención, para que cada alma vexa os pasos que debe dar no arrepentimento cara a Deus e na fe no noso Señor Xesucristo, para salvarse na maneira que Deus lle indica; con todo, debaixo destas verdades, tan fáciles de entender, atópanse misterios que ocultan a

súa gloria, misterios que dominan a mente na súa investigación, aínda que inspiran reverencia e fe ao buscador sincero da verdade. Canto máis busca na Biblia, máis profunda é a súa convicción de que é a palabra do Deus vivo, e a razón humana inclínase ante a maxestade da revelación divina.

Recoñecer que non podemos comprender completamente as grandes verdades da Biblia é só admitir que a mente finita é inadecuada para comprender o infinito; que o home, co seu limitado coñecemento humano, non

pode comprender os propósitos da Omnisciencia.

Como non poden comprender todos os seus misterios, o escéptico e o infiel rexeitan a palabra de Deus; e non todos os que profesan crer na Biblia están libres de perigo neste punto. O apóstolo di: "Fíxate, irmáns, que non haxa en ningún de vós un corazón malo de incredulidade que se afasta do Deus vivo". Hebreos 3:12. É correcto estudar detidamente as ensinanzas da Biblia e investigar "as cousas profundas de Deus" na medida en que se revelan nas Escrituras. 1

Corintios 2:10. Aínda que "as cousas secretas pertencen ao Señor, noso Deus", "as cousas que se revelan pertencen a nós". Deuteronomio 29:29. Pero é obra de Satanás pervertir os poderes de investigación da mente. Un certo orgullo mestúrase coa consideración da verdade bíblica, polo que os homes se senten impacientes e vencidos se non poden explicar cada parte da Escritura á súa satisfacción. É demasiado humillante para eles recoñecer que non entenden as palabras inspiradas. Non están dispostos a esperar pacientemente

ata que Deus vexa oportuno revelarlles a verdade. Eles senten que a súa sabedoría humana sen axuda é suficiente para permitirlles comprender a Escritura e, de non facelo, practicamente negan a súa autoridade. É certo que moitas teorías e doutrinas que popularmente se supón que derivan da Biblia non teñen fundamento no seu ensino e, de feito, son contrarias a todo o tenor da inspiración. Estas cousas foron motivo de dúbida e perplexidade para moitas mentes. Non son, porén, imputables á palabra de Deus, senón á perversión do home.

Se fose posible que os seres creados alcanzaran unha comprensión plena de Deus e das súas obras, entón, unha vez chegados a este punto, non habería para eles ningún descubrimento máis da verdade, ningún crecemento no coñecemento, ningún desenvolvemento posterior da mente ou do corazón. Deus xa non sería supremo; e o home, alcanzado o límite do coñecemento e do logro, deixaría de avanzar. Agradecemos a Deus que non é así. Deus é infinito; nel están "todos os tesouros da sabedoría e do coñecemento".

Colosenses 2:3. E para toda a eternidade os homes poden estar sempre buscando, sempre aprendendo e, aínda así, nunca esgotan os tesouros da súa sabedoría, da súa bondade e do seu poder.

Deus pretende que aínda nesta vida as verdades da súa palabra estean sempre revelando ao seu pobo. Só hai un xeito de obter este coñecemento. Só podemos alcanzar a comprensión da palabra de Deus mediante a iluminación do Espírito polo que a palabra foi dada.

"Ninguén coñece as cousas de Deus,



senón o Espírito de Deus". "porque o Espírito investiga todas as cousas, si, as cousas profundas de Deus". 1 Corintios 2:11, 10. E a promesa do Salvador aos seus seguidores foi: "Cando El, o Espírito da verdade, veña, guiaravos a toda a verdade... Porque El recibirá dos meus e amosará. para ti." Xoán 16:13, 14.

Deus quere que o home exerza os seus poderes de razoamento; e o estudo da Biblia fortalecerá e elevará a mente como ningún outro estudo pode. Porén, debemos ter coidado de deificar a razón, que está suxeita á debilidade e a

enfermidade da humanidade. Se non queremos ter as Escrituras nubladas para o noso entendemento, para que as verdades máis claras non sexan comprendidas, debemos ter a sinxeleza e a fe dun neno, preparado para aprender, e implorando a axuda do Espírito Santo. A sensación do poder e da sabedoría de Deus, e da nosa incapacidade para comprender a súa grandeza, deberían inspirarnos con humildade, e debemos abrir a súa palabra, mentres entraríamos na súa presenza, con santo temor. Cando chegamos á Biblia, a razón

debe recoñecer unha autoridade superior a si mesma, e o corazón e o intelecto deben inclinarse ante o gran EU SON.

Hai moitas cousas aparentemente difíciles ou escuras, que Deus fará claras e sinxelas a aqueles que así busquen entendelas. Pero sen a guía do Espírito Santo, estaremos continuamente susceptibles de arrincar as Escrituras ou de malinterpretalas. Hai moita lectura da Biblia que é sen lucro e en moitos casos unha lesión positiva. Cando a palabra de Deus se abre sen reverencia e sen oración; cando

os pensamentos e os afectos non están fixados en Deus, ou en harmonía coa súa vontade, a mente está nublada de dúbidas; e no propio estudo da Biblia, o escepticismo fortalece. O inimigo toma o control dos pensamentos, e suxire interpretacións que non son correctas. Sempre que os homes non estean en palabras ou feitos que buscan estar en harmonía con Deus, entón, por máis eruditos que sexan, son susceptibles de errar na súa comprensión das Escrituras, e non é seguro confiar nas súas explicacións. Aqueles que miran ás Escrituras para atopar

discrepancias, non teñen percepción espiritual. Cunha visión distorsionada verán moitas causas de dúbida e incredulidade en cousas que son realmente simples e sinxelas.

Disfrazándoo, a verdadeira causa da dúbida e do escepticismo, na maioría dos casos, é o amor ao pecado. As ensinanzas e restricións da palabra de Deus non son benvidas para o corazón orgulloso e amante do pecado, e aqueles que non están dispostos a obedecer os seus requisitos están preparados para dubidar da súa autoridade.

Para chegar á verdade, debemos ter un desexo sincero de coñecer a verdade e unha vontade de corazón para obedecela. E todos os que con este espírito acudan ao estudo da Biblia atoparán abundantes evidencias de que é a palabra de Deus, e poderán comprender as súas verdades que os farán sabios para a salvación.

Cristo dixo: "Se alguén quere facer a súa vontade, coñecerá a ensinanza". Xoán 7:17, RV En lugar de cuestionar e cavilar sobre o que non entendes, presta atención á luz que xa brilla sobre ti, e recibirás unha

luz maior. Pola graza de Cristo, realiza todos os deberes que se fixeron evidentes para o teu entendemento, e poderás comprender e realizar aqueles dos que agora dubidas.

Hai unha evidencia aberta a todos, -os máis educados e os máis analfabetos-, a evidencia da experiencia. Deus invítanos a probar por nós mesmos a realidade da súa palabra, a verdade das súas promesas. El nos pide "gustar e ver que o Señor é bo". Salmos 34:8. En lugar de depender da palabra doutro, debemos probar por nós

mesmos. El declara: "Pedide, e recibiredes". Xoán 16:24. As súas promesas cumpriranse. Nunca fallaron; nunca poden fallar. E mentres nos achegamos a Xesús e nos alegramos da plenitude do seu amor, a nosa dúbida e escuridade desaparecerán á luz da súa presenza.

O apóstolo Paulo di que Deus "liberounos do poder das tebras e trasladounos ao reino do seu querido Fillo". Colosenses 1:13. E todo aquel que pasou da morte á vida é capaz de "selar que Deus é verdadeiro". Xoán 3:33. Pode



testemuñar: "Necesitaba axuda e atopeina en Xesús. Todo o desexo foi satisfeito, a fame da miña alma foi satisfeita; e agora a Biblia é para min a revelación de Xesucristo. Preguntas por que creo en Xesús? Porque El é para min un divino Salvador. Por que creo na Biblia? Porque descubrín que é a voz de Deus para a miña alma". Podemos ter a testemuña en nós mesmos de que a Biblia é verdade, que Cristo é o Fillo de Deus. Sabemos que non seguimos fábulas ideadas astutamente.

Pedro exhorta aos seus irmáns a "crecer na graza e no coñecemento do noso Señor e Salvador Xesucristo". 2 Pedro 3:18. Cando o pobo de Deus está crecendo en graza, estará constantemente a obter unha comprensión máis clara da súa palabra. Discernirán nova luz e beleza nas súas verdades sagradas. Isto foi certo na historia da igrexa en todas as épocas, e así continuará ata o final. "O camiño dos xustos é como a luz do amencer, que brilla cada vez máis ata o día perfecto". Proverbios 4:18, RV, marxe.

Pola fe podemos mirar para o máis alá e captar a promesa de Deus para un crecemento do intelecto, as facultades humanas uníndose co divino e todo poder da alma entrando en contacto directo coa Fonte da luz. Podemos alegrarnos de que todo o que nos perplexa nas providencias de Deus se aclare entón, as cousas difíciles de entender atoparán entón unha explicación; e onde as nosas mentes finitas só descubriron a confusión e os propósitos rotos, veremos a máis perfecta e fermosa harmonía.

“Agora vemos a través dun cristal, escuro; pero logo cara a cara: agora

sei en parte; pero entón saberei  
como tamén son coñecido". 1  
Corintios 13:12.

## Capítulo 13—Alegrámonos no Señor

Os fillos de Deus están chamados a ser representantes de Cristo, mostrando a bondade e a misericordia do Señor. Como Xesús nos revelou o verdadeiro carácter do Pai, así debemos revelar a Cristo a un mundo que non coñece o seu amor tenro e compasivo. "Como ti me enviaches ao mundo", dixo Xesús, "así tamén os mandei eu ao mundo". "Eu neles, e ti en min; ... para que o mundo saiba que ti me enviaches". Xoán 17:18, 23. O apóstolo Paulo díxolles aos

discípulos de Xesús: "Declaráronse claramente que sodes a epístola de Cristo", "coñecida e lida por todos os homes". 2 Corintios 3:3, 2. En cada un dos seus fillos, Xesús envía unha carta ao mundo. Se es seguidor de Cristo, El envía en ti unha carta á familia, á aldea, á rúa, onde vives. Xesús, morando en ti, desexa falar ao corazón dos que non o coñecen. Quizais non len a Biblia, ou non escoitan a voz que lles fala nas súas páxinas; non ven o amor de Deus a través das súas obras. Pero se es un verdadeiro representante de Xesús, pode ser que a través de ti eles sexan

conducidos a comprender algo da súa bondade e se gañen para amar e servir.

Os cristiáns son postos como portadores de luz no camiño do ceo. Deben reflectir ao mundo a luz que brilla sobre eles de Cristo. A súa vida e carácter deberían ser tales que a través deles os demais teñan unha concepción correcta de Cristo e do seu servizo.

Se representamos a Cristo, faremos que o seu servizo pareza atractivo, como realmente é. Os cristiáns que recollen tristeza e tristeza nas súas

almas, murmuran e queixanse, están dando aos demais unha falsa representación de Deus e da vida cristiá. Dan a impresión de que a Deus non lle gusta que os seus fillos sexan felices, e nisto dan un falso testemuño contra o noso Pai celestial.

Satanás está exultante cando pode levar aos fillos de Deus á incredulidade e ao desánimo.

Encántanos vernos desconfiando de Deus, dubidando da súa vontade e poder para salvarnos. Encántalle que sintamos que o Señor nos fará dano polas súas providencias. É



obra de Satanás representar ao Señor como carente de compaixón e piedade. Fala a verdade con respecto a El. Enche a imaxinación de ideas falsas sobre Deus; e en lugar de deternos na verdade respecto do noso Pai celestial, con demasiada frecuencia fixamos a nosa mente nas representacións erróneas de Satanás e deshonramos a Deus desconfiando del e murmurando contra El. Satanás sempre busca facer da vida relixiosa unha de penumbra. Desexa que pareza laboriosa e difícil; e cando o cristián presenta na súa propia vida esta visión da relixión, está, a través

da súa incredulidade, secundando a falsidade de Satanás.

Moitos, camiñando polo camiño da vida, detéñense nos seus erros, fracasos e decepcións, e os seus corazóns están cheos de dor e desánimo. Mentres estaba en Europa, unha irmá que estaba facendo isto, e que estaba profundamente angustiada, escribiume, pedíndome algunha palabra de ánimo. A noite despois de ler a súa carta soñei que estaba nun xardín, e un que parecía ser o propietario do xardín conducíame polos seus camiños. Estaba

recollendo as flores e gozando da súa fragrancia, cando esta irmá, que andaba ao meu lado, chamou a atención sobre uns antiestéticos cerdos que lle impedían o paso. Alí estaba de loito e pena. Ela non camiñaba polo camiño, seguindo o guía, senón que camiñaba entre os cardos e os espiños. "Oh", lamentou ela, "non é unha mágoa que este fermoso xardín estea estragado de espiñas?" Entón o guía dixo: "Deixa as espiñas, porque só te ferir. Reúne as rosas, os lirios e os rosas".

Non houbo algúns puntos brillantes na túa experiencia? Non tiveches

algunhas estacións preciosas nas que o teu corazón latexaba de alegría en resposta ao Espírito de Deus? Cando miras atrás nos capítulos da túa experiencia vital, non atopas algunhas páxinas agradables? Non son as promesas de Deus, como as flores perfumadas, crescendo ao carón do teu camiño por todas partes? Non deixarás que a súa beleza e dozura enchen de alegría o teu corazón?

Os cardos e os espiños só che ferir e doler; e se xuntas só estas cousas e as presentas aos demais, non estás, ademais de desprezar ti mesmo a

bondade de Deus, impedindo que os que te rodean caminen polo camiño da vida?

Non é prudente reunir todos os recordos desagradables dunha vida pasada, as súas iniquidades e desilusións, para falar sobre eles e chorar por eles ata que nos abruman o desánimo. Unha alma desanimada está chea de tebras, pechando a luz de Deus da súa propia alma e proxectando unha sombra sobre o camiño dos demais.

Grazas a Deus polas brillantes imaxes que nos presentou.

Agrupemos as benditas garantías do seu amor, para que as miremos continuamente: O Fillo de Deus deixando o trono do seu Pai, vestindo a súa divindade de humanidade, para rescatar ao home do poder de Satanás; O seu triunfo no noso nome, abrindo o ceo aos homes, revelando á visión humana a cámara de presenza onde a Deidade revela a súa gloria; a raza caída levantouse do pozo de ruína na que o pecado a mergullara, e volveu conectar co Deus infinito, e despois de soportar a proba divina mediante a fe no noso Redentor, vestida da xustiza de Cristo e

exaltada ao seu trono. -estas son as imaxes que Deus quere que contemplemos.

Cando parecemos dubidar do amor de Deus e desconfiar das súas promesas, deshonrámo-lo e entristecemos o seu Espírito Santo. Como se sentiría unha nai se os seus fillos se queixasen constantemente dela, como se non os quixese ben, cando o esforzo de toda a súa vida fora por transmitir os seus intereses e consolalos? Supoñamos que deberían dubidar do seu amor; romperíalle o corazón. Como se sentiría calquera pai ao ser

tratado así polos seus fillos? E como pode considerarnos o noso Pai celestial cando desconfiamos do seu amor, que o levou a dar o seu Fillo unigénito para que teñamos vida? O apóstolo escribe: "Aquel que non perdonou ao seu propio Fillo, senón que o entregou por todos nós, como non nos dará tamén con el todas as cousas?" Romanos 8:32. E aínda cantos, polas súas accións, se non de palabra, están a dicir: "O Señor non quere dicir isto por min. Quizais ama aos demais, pero non me ama".



Todo isto prexudica a túa propia alma; pois cada palabra de dúbida que pronuncias está invitando ás tentacións de Satanás; está fortalecendo en ti a tendencia a dudar, e está doisado de ti os anxos ministradores. Cando Satanás te tente, non respire unha palabra de dúbida ou escuridade. Se decides abrir a porta ás súas suxestións, a túa mente encherase de desconfianza e cuestionamento rebelde. Se expresas os teus sentimentos, cada dúbida que expresas non só reacciona sobre ti mesmo, senón que é unha semente que xerminará e dará froitos na vida

dos demais, e pode ser imposible contrarrestar a influencia das túas palabras. Ti mesmo podes recuperararte da época da tentación e da trampa de Satanás, pero outros que se deixaron influenciados pola túa influencia quizais non poidan escapar da incredulidade que suxeches. Que importante que falemos só aquelas cousas que darán forza espiritual e vida!

Os anxos están escoitando para escoitar o tipo de informe que lle estás a transmitir ao mundo sobre o teu Mestre celestial. Que a túa conversación sexa do que vive para

interceder por ti diante do Pai.

Cando colles a man dun amigo, que a loanza a Deus estea nos teus beizos e no teu corazón. Isto atraerá os seus pensamentos a Xesús.

Todos teñen probas; penas difíciles de soportar, tentacións difíciles de resistir. Non contes os teus problemas aos teus compañeiros mortais, senón lévao todo a Deus en oración. Fai unha regra nunca pronunciar unha palabra de dúbida ou desánimo. Podes facer moito para alegrar a vida dos demais e fortalecer os seus esforzos, con

palabras de esperanza e alegría  
santa.

Hai moitas almas valentes  
presionadas pola tentación, case  
dispostas a desmaiarse no conflito  
consigo mesmo e cos poderes do  
mal. Non desanimés a tal na súa  
dura loita. Anímao con palabras  
valentes e esperanzadoras que o  
impulsen no seu camiño. Así a luz  
de Cristo pode brillar de ti. "Ningún  
de nós vive para si mesmo".

Romanos 14:7. Pola nosa influencia  
inconsciente, outros poden ser  
alentados e fortalecidos, ou poden

ser desanimados e rexeitados de Cristo e da verdade.

Son moitos os que teñen unha idea errónea da vida e do carácter de Cristo. Pensan que estaba carente de calor e sol, que era severo, severo e sen alegría. En moitos casos, toda a experiencia relixiosa está coloreada por estas visións sombrías.

Adoita dicirse que Xesús chorou, pero que nunca se soubo que sorría. O noso Salvador era realmente un Home de Dores e coñeceu a dor, porque abriu o seu corazón a todos os males dos homes. Pero aínda que

a súa vida estaba abnegada e ensombrecida de dor e coidado, o seu espírito non foi esmagado. O seu rostro non tiña unha expresión de dor e arrepentimento, senón sempre de serenidade pacífica. O seu corazón era unha fonte de vida, e alí onde ía levaba descanso e paz, alegría e alegría.

O noso Salvador estaba profundamente serio e intensamente en serio, pero nunca sombrío nin melancólico. A vida dos que o imitan estará chea de propósitos serios; terán un profundo sentido da

responsabilidade persoal. A levidade será reprimida; non haberá alegría bulliciosa, nin bromas groseiras; pero a relixión de Xesús dá paz coma un río. Non apaga a luz da alegría; non frea a alegría nin nubla a cara soleada e sorrinte.

Cristo non veu para ser servido senón para ministrar; e cando o seu amor reine no corazón, seguiremos o seu exemplo.

Se temos máis arriba na nosa mente os actos desagradables e inxustos dos demais, atoparémonos imposible amalos como Cristo nos amou a nós; pero se os nosos

pensamentos se concentran no marabilloso amor e piedade de Cristo por nós, o mesmo espírito fluirá nos demais. Debemos amarnos e respectarnos, a pesar dos defectos e imperfeccións que non podemos deixar de ver. Debe cultivarse a humildade e a desconfianza en si mesmo, e unha tenrura paciente coas faltas dos demais. Isto matará todo o egoísmo estreitando e facernos xenerosos e de corazón grande.

O salmista di: “Confía no Señor e fai o ben; así habitarás na terra, e de verdade serás alimentado”. Salmos



37:3. "Confía no Señor". Cada día ten as súas cargas, as súas preocupacións e perplexidades; e cando nos atopamos o dispostos que estamos para falar das nosas dificultades e probas. Tantos problemas prestados introdúcense, tantos medos son entregados, tal peso de ansiedade se expresa, que se pode supoñer que non tiñamos compasión e amoroso Salvador disposto a escoitar todas as nosas peticións e a ser para nós unha axuda presente en cada momento de necesidade. .

Algúns sempre teñen medo e teñen problemas para pedir préstamos. Cada día están rodeados das mostras do amor de Deus; todos os días están a gozar das bondades da súa providencia; pero pasan por alto estas presentes bendicións. As súas mentes están continuamente a pensar en algo desagradable que temen que poida vir; ou realmente pode existir algunha dificultade que, aínda que pequena, cega os seus ollos ante as moitas cousas que esixen gratitude. As dificultades que atopan, en lugar de conducilos a Deus, única fonte da súa axuda,

sepáranos del porque espertan  
malestar e arrepentimento.

¿Estamos ben en ser así incrédulos?

Por que debemos ser

desagradecidos e desconfiados?

Xesús é o noso amigo; todo o ceo  
está interesado no noso benestar.

Non debemos permitir que as  
perplexidades e as preocupacións

da vida cotiá inquieten a mente e

nublen a fronte. Se o facemos

sempre teremos algo que molestar e

molestar. Non debemos consentir

unha solitudine que só nos molesta

e desgasta, pero que non nos axuda

a soportar probas.

Pode estar perplexo nos negocios; as túas perspectivas poden ser cada vez máis escuras, e podes estar ameazado de perder; pero non te desanimas; bota o teu coidado sobre Deus e mantén a calma e a alegría. Reza por sabedoría para xestionar os teus asuntos con discreción e evitar así perdas e desastres. Fai todo o posible pola túa parte para obter resultados favorables. Xesús prometeu a súa axuda, pero non ademais do noso esforzo. Cando, confiando no noso Axudante, fixeches todo o posible, acepta o resultado con alegría.

Non é a vontade de Deus que o seu pobo debe ser pesado con coidado. Pero o noso Señor non nos engana. Non nos di: “Non teñades medo; non hai perigos no teu camiño”. El sabe que hai probas e perigos, e trata connosco claramente. Non propón sacar ao seu pobo dun mundo de pecado e maldade, senón que os apunta a un refuxio que nunca falla. A súa oración polos seus discípulos foi: “Non rezo para que os saques do mundo, senón para que os guardes do mal”. “No mundo”, di El, “teredes tribulación,

pero anímate; vencei o mundo".  
Xoán 17:15; 16:33.

No seu Sermón do Monte, Cristo ensinou aos seus discípulos leccións preciosas sobre a necesidade de confiar en Deus. Estas leccións foron deseñadas para animar aos fillos de Deus a través de todas as idades, e chegaron ao noso tempo cheas de instrucións e consolo. O Salvador apuntou aos seus seguidores ás aves do ceo mentres cantaban os seus cantos de loanza, sen pensar en coidados, porque "non sementan, nin recollen". E aínda así o gran Pai provee as súas

necesidades. O Salvador pregunta: "Non sodes moito mellores ca eles?" Mateo 6:26. O gran provedor do home e da besta abre a súa man e abastece a todas as súas criaturas. Os paxaros do ceo non están baixo a súa atención. Non deixa caer a comida nas súas contas, pero fai provisións para as súas necesidades. Deben recoller os grans que El espallou para eles. Deben preparar o material para os seus pequenos niños. Deben alimentar ás súas crías. Saen cantando para o seu traballo, porque "o teu Pai celestial os alimenta". E "non sodes moito

mellores ca eles?" Non son vostedes, como adoradores intelixentes e espirituais, de máis valor que os paxaros do ceo? O autor do noso ser, o conservador da nosa vida, o que nos formou á súa propia imaxe divina, non cubrirá as nosas necesidades se confiamos nel?

Cristo apuntou aos seus discípulos ás flores do campo, crescendo en rica profusión e brillando na simple beleza que lles dera o Pai celestial, como expresión do seu amor ao home. El dixo: "Considera os lírios do campo, como medran". A beleza e a sinxeleza destas flores naturais



superan con moito o esplendor de Salomón. O traxe máis fermoso producido pola habilidade da arte non pode compararse coa graza natural e a beleza radiante das flores da creación de Deus. Xesús pregunta: "Se Deus viste así a herba do campo, que é hoxe, e mañá se bota no forno, non vos vestirá moito máis, os de pouca fe?" Mateo 6:28, 30. Se Deus, o artista divino, dá ás simples flores que perecen nun día as súas delicadas e variadas cores, canto maior coidado terá por aqueles que son creados á súa imaxe? Esta lección de Cristo é unha reprimenda ao pensamento

ansioso, á perplexidade e á dúbida do corazón infiel.

O Señor quiere que todos os seus fillos e fillas sexan felices, pacíficos e obedientes. Xesús di: "A miña paz douvos a vós; non vos dou como o mundo dá. Non se turbe o teu corazón, nin teña medo". "Estas cousas díxenvos para que a miña alegría permaneza en vós e a vosa alegría sexa plena". Xoán 14:27; 15:11.

A felicidade que se busca por motivos egoístas, fóra do camiño do deber, é mal equilibrada, irregular e

transitoria; pasa, e a alma énchese de soidade e de tristeza; pero hai alegría e satisfacción no servizo de Deus; o cristián non se deixa andar por camiños incertos; non lle deixan arrepentimentos e decepcións vans. Se non temos os praceres desta vida, aínda podemos estar alegres mirando para a vida máis aló.

Pero aínda aquí os cristiáns poden ter a alegría da comunión con Cristo; poden ter a luz do seu amor, o consolo perpetuo da súa presenza. Cada paso na vida pode achegarnos a Xesús, pode darnos unha experiencia máis profunda do seu

amor e pode achegarnos un paso máis ao bendito fogar da paz.

Entón, non desbotemos a nosa confianza, senón que teñamos unha firme seguridade, máis firme que nunca. "Ata agora o Señor axudounos", e El axudaranos ata o final. 1 Samuel 7:12. Miremos os piares monumentais, recordatorios do que o Señor fixo para consolarnos e salvarnos da man do destrutor. Guardemos frescas na nosa memoria todas as tenras misericordias que Deus nos amosou: as bágoas que limpou, as dores que aliviou, as ansiedades eliminadas, os medos disipados, as

necesidades suplidas, as bendicións concedidas, fortalecendo así. nós mesmos por todo o que está diante de nós durante o resto da nosa peregrinación.

Non podemos deixar de esperar novas perplexidades no próximo conflito, pero podemos mirar tanto o pasado como o que está por vir e dicir: "Ata agora axudounos o Señor". "Como os teus días, así serán a túa forza". Deuteronomio 33:25. O xuízo non excederá a forza que se nos dará para soportar. Entón empreguemos o noso traballo alí onde o atopemos, crendo que

veña o que veña, darase forza  
proporcional ao xuízo.

E pouco a pouco abriranse as portas  
do ceo para admitir aos fillos de  
Deus, e dos beizos do Rei da gloria  
a bendición caerá sobre os seus  
oídos como a música máis rica:

"Ven, benditos do meu Pai, herdade  
o reino preparado. para ti desde a  
fundación do mundo". Mateo 25:34.

Entón os redimidos serán recibidos  
na casa que Xesús lles está a  
preparar. Alí os seus compañeiros  
non serán os viles da terra, os  
mentireiros, os idólatras, os

impuros e os incrédulos; pero asociáranse con aqueles que venceron a Satanás e, mediante a graza divina, formaron personaxes perfectos. Toda tendencia pecaminosa, toda imperfección que os aflixe aquí foi eliminada polo sangue de Cristo, e impártelles a excelencia e o brillo da súa gloria, que supera con moito o brillo do sol. E a beleza moral, a perfección do seu carácter, brilla a través deles, en valor que supera con moito este esplendor exterior. Están sen culpa ante o gran trono branco, compartindo a dignidade e os privilexios dos anxos.

En vista da gloriosa herdanza que pode ser súa, "que dará un home a cambio da súa alma?" Mateo 16:26. Pode ser pobre, pero posúe en si unha riqueza e unha dignidade que o mundo nunca podería outorgar. A alma redimida e purificada do pecado, con todos os seus nobres poderes dedicados ao servizo de Deus, ten un valor insuperable; e hai alegría no ceo na presenza de Deus e dos santos anxos por unha alma redimida, unha alegría que se expresa en cantos de triunfo santo.